

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

ΕΤΟΣ 3^ο ΤΕΥΧΟΣ 14^ο ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2003 ΤΙΜΗ Ε0.50

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Ίδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

Ὁδός Ἁγίου Ἀνδρέου 306
Τ.Θ. 56091

Λεμεσός - Κύπρος

Τηλέφωνα:

25864300 - 25864320

Υπεύθυνος Ὑλης:

κ. Σταῦρος Ὀλύμπιος

Επιμέλεια Ὑλης:

Ἱερομόναχος Τύχων Ἀνδρέου

Διόρθωση Κειμένων:

Πρεσβ. Κυριακή Μιχαλίδου
Φιλολόγος

Τιμή Φύλλου: € 0,50

Ἔτος: 3ο - Τεύχος 14ο

Αὔγουστος - Ὀκτώβριος 2003

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:

Πανίερος Ναός τῆς Ἀναστάσεως,
Μέγα Σκευοφυλάκιον.

Ὁ Σταυρός τοῦ Αὐτοκράτορος
Ἡρακλείου (630 μ.Χ.), περικλείων
τό μέγιστον ἐν τῷ κόσμῳ τμήμα
τοῦ Τιμίου Ἑύλου.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά ἐγγραφοῦν
συνδρομητές καί νά τοῦς ἀποστέλλεται
τό Περιοδικό, μποροῦν νά
ἐπικοινωνήσουν μέ τό γραφεῖο
Τοιμαντικῆς Διακονίας τῆς Ἱερᾶς
Μητροπόλεως Λεμεσοῦ στά κάτωθι
τλέφωνα:

!5864351, 25864340

Ἰνδρομή ἐσωτερικοῦ: €4 ἐπισίως

Ἰνδρομή ἐξωτερικοῦ: €5 ἐπισίως

Ἰκεσία

Βοήθα με.

Δώσε μου λίγη ἀκόμη Δύναμη.

Φύσα γιά λίγο ἀκόμη.

Τόσο ὅσο ν' ἀντέξει ἡ ψυχὴ αὐτή

Νά διαμοιράζει δωρεάν ἀγάπη

Καί νά σκορπιέται ἡ ἴδια

Στόν κόσμο ἐτοῦτο τό φτωχό

Μά τόσο ὠραῖο.

Λύτρωσης Θύμης

Ἄνοιξα τή σουρωμένη μου παλάμη.
Μειροῦσα τίς βαθιές χαρακιές
πού ὄλο καί πλήθαιναν χρόνο μέ τό χρόνο...
Δέν ἤθελα νά μέ συνεπάρουν
ἀλλά τό αἶσθημα νίκησε γιά ἀκόμη μιά φορά.
Ἦθελα νά ξεκάσω, νά συμβιβαστῶ
ἀδύνατον...

Μέ πῆραν χρόνια πίσω αὐτές οἱ χαρακιές.
Μέ πῆραν πίσω στό παλιό μου σπίτι.
Στό πραγματικό μου σπίτι
χωρίς λεμονανθούς καί γιασεμιά,
χωρίς καμάρες καί σκαλίσματα.
Μέ πῆραν στό πραγματικό μου τό σχολεῖο, 'κεῖ
πού ἔμαθα ἀληθινή ἱστορία...

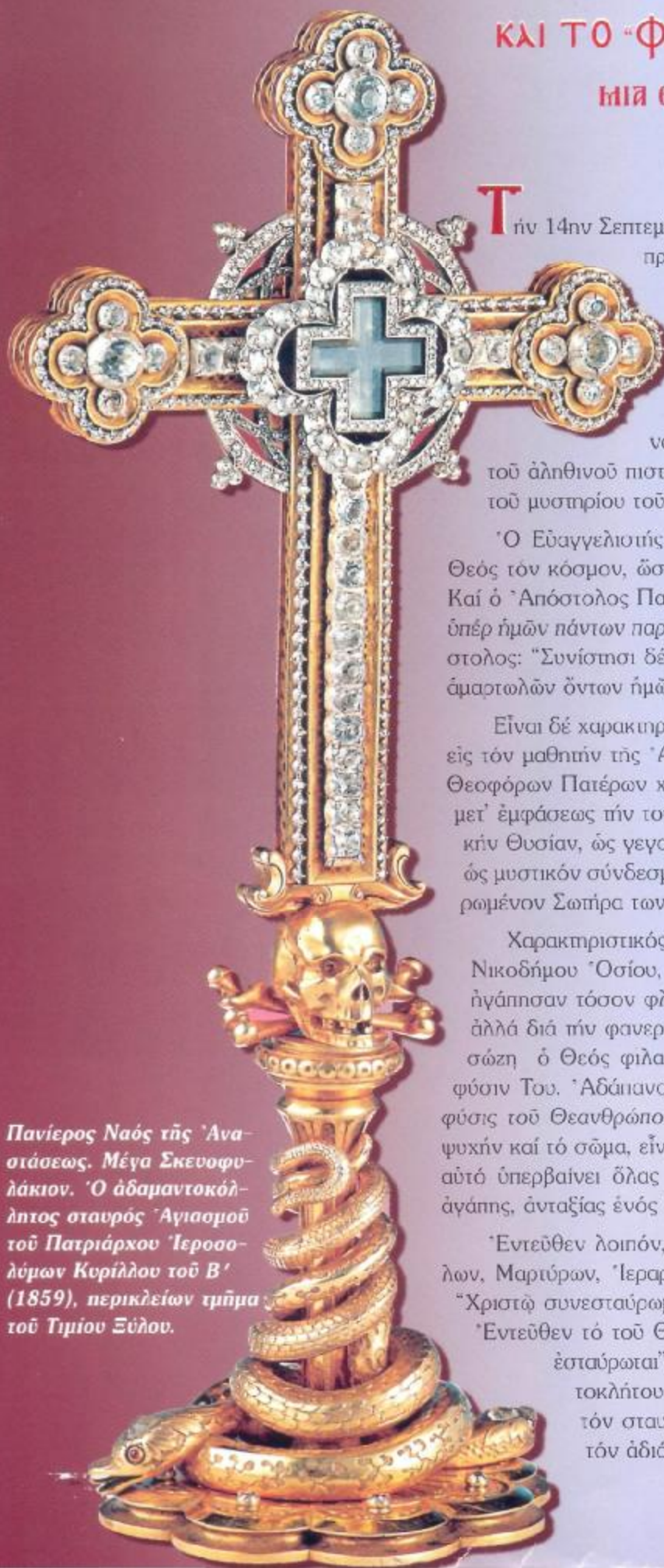
Κεῖ πού ἡ λευτεριά μοσχοβολοῦσε
πλάι στά πυκνά ἀγριόχορτα
καί οἱ ἀγνοῖ ἀχνοί τῆς
ζέσταιναν καρδιές γεμάτες αἶσθημα...
Τώρα ὁ θάνατος ἦταν καλοδεχούμενος,
ἐπιθυμητός.
Εἶχε πιά νικηθεῖ.

Γεώργιος Ὀνησιφόρου

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ «ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ...»

ΜΙΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΙΣ

Ἀρχιμ. Βενεδίκτου Λοΐζου

Πανίερος Ναός τῆς Ἀναστάσεως. Μέγα Σκευοφυλάκιον. Ὁ ἀδαμαντοκόλλητος σταυρός Ἀγιασμοῦ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυρίλλου τοῦ Β' (1859), περικλείων τμήμα τοῦ Τιμίου Ξύλου.

Τὴν 14ην Σεπτεμβρίου ἐορτάζομεν λαμπροφόρως καὶ σεμνοπρεπῶς τὴν παγκόσμιον Ὑψωσὶν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πανίερον ἐορτὴν ἡ Ἐκκλησία μας δίδει διάρκειαν, ὀρίζουσα προεόρτια καὶ μεθεόρτια. Τὰ ἀναγνώσματα καὶ ἡ ὕμνογραφία ποῦ ἀναγινώσκονται εἰς τοὺς ἱερούς ναοὺς, ἀναφέρονται ἐμφαντικῶς εἰς τὸ σταυρικὸν ἦθος τοῦ ἀληθινοῦ πιστοῦ καὶ εἰς τὸν τρόπον μεθέξεως τῆς χάριτος τοῦ μυστηρίου τοῦ σταυροῦ.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς ἀγάπης γράφει: "...οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν...". Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: "... τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν ἑαυτόν". Ἐπίσης ὁ Θεηγόρος Ἀπόστολος: "Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἐπὶ ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε...".

Εἶναι δὲ χαρακτηριστικόν, καὶ εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον καὶ εἰς τὸν μαθητὴν τῆς Ἀγάπης ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκλαμπροτάτην τῶν Θεοφόρων Πατέρων κορεία, ὅτι ἐπαναλαμβάνουν συχνότατα καὶ μετ' ἐμφάσεως τὴν τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου ζωοπάροχον Σταυρικὴν Θυσίαν, ὡς γεγονότος βαρύνοντος ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν, ὡς μυστικόν σύνδεσμον καὶ ποθητὴν κοινωνίαν πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον Σωτήρα τῶν...

Χαρακτηριστικὸς καὶ συγκλονιστικὸς συνάμα εἶναι ὁ λόγος Νικοδήμου Ὁσίου, τοῦ Ἀγιορείτου: "Αἱ ψυχαὶ τῶν ἁγίων δὲν ἠγάπησαν τόσον φλογερῶς τὸν Χριστόν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν φανερωθεῖσαν ἐν τῷ Σταυρῷ Ἀγάπην Του. Τὸ νὰ σώζη ὁ Θεὸς φιλανθρώπως τὸν ἄνθρωπον, εὐρίσκεται εἰς τὴν φύσιν Του. Ἀδάνανος πρᾶξις. Τὸ νὰ ὑποσιτῇ ὁμοῦς ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Θεανθρώπου, ὅσα ὑπέστη, ὧν ἡ ὀδυνηρότης, κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, εἶναι ἀσύλληπτα ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως, αὐτὸ ὑπερβαίνει ὅλας τὰς ἐκδοχὰς ἀγάπης, ὅλας τὰς ὑποδείξεις ἀγάπης, ἀνταξίας ἐνός Θεανθρώπου...!"

Ἐντεῦθεν λοιπόν, ὁ θεῖος ἔρωσ πρὸς τὸν Ἰησοῦν, Ἀποστόλων, Μαρτύρων, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων. Ἐντεῦθεν τὸ Ἀποστολικόν, "Χριστῷ συνεσταύρωμαι, ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοί Χριστός". Ἐντεῦθεν τὸ τοῦ Θεοφόρου Ἀγίου Ἰγνατίου, "ὁ ἔρωσ ὁ ἐμὸς ἐσταύρωται". Ἐκ τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ ὁ ἔρωσ τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὀδηγοῦ-μένου εἰς τὸν σταυρόν: "ὦ Σταυρέ, ὁ ἔρωσ μου, τώρα ἐκπληρῶ τὸν ἀδιάλειπτον πόθον μου!".

Ἐντεῦθεν τὰ μετὰ προθυμίας ἀφόρητα μαρτύρια τῶν ἑκατομμυρίων Μαρτύρων καὶ Νεομαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπὸ τὴν θείαν καὶ ζέουσαν ἀγάπην πρὸς τὸν Καθημαγμένον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ Του Χριστοῦ, στρατιαὶ ὀλόκληροι ἀνά τοὺς αἰῶνας, ἔζησαν μὲ πᾶσαν ἐκούσιον κακοπάθειαν, ὡς Ἀσκηταί, Ἐρημίται, Ἡσυχασταί, Κοινοβιῆται. “καθιλόσαντες τὰς σάρκας τῶν” ἐν ἐρήμοις καὶ ὄρεσι καὶ “σταυρώσαντες ἑαυτοὺς σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις...”

Πόσους ὕμνους ἀσιγᾶστου λατρείας καὶ θείου παλμοῦ δὲν ἔπλεξαν οἱ ἅγιοι Πατέρες εἰς τὸν Πανάγιον Σταυρὸν τοῦ Κυρίου μας! Πόσους χερουβικούς ἐγκωμιαστικούς λόγους δὲν συνέθεσαν εἰς τὴν ἀσύλληπτον καὶ ἀκατάληπτον ἐξ ἀγάπης Σταύρωσιν! Καὶ πόσην φλόγα ἀγάπης δὲν ἴναψεν εἰς τὰς θεοφόρους καὶ ἐσταυρωμένας καρδίας τῶν, ὁ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν Του Σταυρωθεὶς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ...!

Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ κατανοήσωμε, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία μας εἶναι Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως. Ναί, ἀλλὰ καὶ τῆς Σταυρώσεως. Ἡ Ἀνά-

στασις ὄχι μόνον δὲν καταργεῖ τὴν Σταύρωσιν, ἀλλ' ἀντιθέτως τὴν προϋποθέτει. Ἡ Ἀνάστασις ἀνήκει εἰς τὸν αἰώνιον κόσμον. Ἡ Σταύρωσις ὁμῶς ἀποτελεῖ τὸν τύπον τῆς ἐπιγείου ζωῆς. Καὶ οἱ ὅροι τῆς παρουσίας ζωῆς εἶναι ὅροι ζωῆς ἐσταυρωμένης. Καὶ ὁ Σταυρὸς, ὡς σταύρωσις μας ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς σωτηρίας μας.

Σταυρὸς εἶναι θλίψεις διὰ Χριστόν, εἶναι πόνοι καὶ δάκρυα. Ἐάν δὲν θλιβῶμεν διὰ τὸν Χριστόν, θὰ θλιβῶμεν ἀπὸ τὸν σατανᾶν καὶ ἀπὸ τὰ πάθη μας.

Εἶναι καὶ αὐτὸς ἓνας ἄλλος σταυρὸς, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι γλυκὺς, πνευματικὸς, ἁγιαστικὸς, ζωοποιὸς. Μὲ συνέπειαν τὴν αἰώνιαν καὶ τὴν ἄληπτον χαρὰν.

Ὁ ἄλλος εἶναι φρικτὸς, ἀπελπισ, νεκροποιὸς καὶ μὲ συνέπειαν τὸν αἰώνιον θάνατον καὶ τὸν “ἀκοίμητον σκόληκα”.

Θὰ εἴμεθα ἀπείρωσ δυστυχεῖς, ἀπείρωσ ἔλπεινοί, ἐάν δὲν ἀγαπήσωμεν τὸν Σταυρωθέντα Χριστόν, ἐάν δὲν ἄρωμεν μὲ χαρὰν τὸν Σταυρὸν μας καὶ ἂν δὲν ζήσωμεν ὡς ἐσταυρωμένοι...

Πανίερος Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ Σταυρὸς τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου τοῦ Η' (1448), περιελκείων μέγιστον τμήμα τοῦ Τιμίου Ξύλου.

ΙΔΕΤΕ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, ΤΟΝ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΝ!

Βλέπετε ἐκείνους τοὺς ἀχράντους πόδας, οἱ ὁποῖοι εἶναι καρφωμένοι εἰς τὸ ξύλον; Δι' ἡμᾶς ἐκαρφώθησαν, διὰ νὰ κατευθύνουν τοὺς ἰδικούς μας πόδας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, τῆς εὐσεβείας, τῆς ἀρετῆς.

Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ ἄνοιγμα τῶν χειρῶν; Παριστᾷ τὴν θερμὴν ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν ἔχει πρὸς ἡμᾶς, διὰ νὰ μᾶς ἐναγκαλισθῆ καὶ μᾶς προσφέρῃ εἰς τὸν Οὐράνιον Του Πατέρα διὰ νὰ μᾶς ποιήσῃ τέκνα Του, υἱοὺς Του καὶ θεοὺς κατὰ χάριν.

Βλέπετε ἐκείνην τὴν λογχευθεῖσαν πλευρὰν, ἐκ τῆς ὁποίας βλύζει αἷμα καὶ ὕδωρ; Τὸ μὲν ὕδωρ παριστᾷ τὸ βάπτισμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐκαθαρίσθημεν τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, τὸ δὲ αἷμα τὴν ἀναίμακτον θυσίαν, ἡ ὁποία τελεῖται εἰς τὸ “Ἅγιον θυσιαστήριον καὶ τοῦ ὁποίου μεταλαμβάνοντες ἁγιαζόμεθα καὶ ἐνούμεθα μετ' αὐτοῦ γινόμενοι ἐν σῶμα.

Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος

Ο ΜΗΝΑΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Θεοφύλακτου Χατζηκώστα
Θεολόγου

*“Αξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν
σε τὴν Θεοτόκον...”*

Αὔγουστος λέγεται ἀπὸ τὸν λαὸ μας “μήνας τῆς Παναγίας”, γιατί κατὰ τίς πρώτες 15 ἡμέρες του οἱ πιστοὶ ψάλλουν κατασκευτικά στὶς ἐκκλησίες, τὸν Μικρὸ καὶ Μεγάλου Παρακλητικὸ Κανόνα στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Διψασμένοι πνευματικά, μέσα στὴν καρδιά τοῦ Καλοκαιριοῦ, οἱ Χριστιανοί, ζαλισμένοι ἀπὸ τὴ φυσικὴ ζέση κι ἀπὸ τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς ποὺ δυναμώνουν ἀπὸ τὴν ἀργία καὶ τὴ ραστώνη τῶν διακοπῶν, ἔρχονται σάν τὰ διψασμένα ἐλάφια νὰ ξεδιψάσουν στὴν ἀθάνατη πηγὴ τῶν Λόγων τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ὑπέροχη ἐκκλησιαστικὴ ὕμνωδία ποὺ συνδυάζει ἄριστα τὴ θεολογία μὲ τὴν Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στὸ πλάσμα του, τὴ βαθειὰ γνώση τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴ βαθύτατη ἀνάγκη του γιὰ Ἀνάληψη, Μετάνοια καὶ Σωτηρία. Κι’ ὅλα αὐτὰ δεμένα ὑπέροχα καὶ δοσμένα μὲ τὴ θαυμάσια ἐκκλησιαστικὴ μας μουσική, ποὺ εἶναι συνέχεια τῆς πλούσιας ἀρχαιοελληνικῆς μουσικῆς.

Μέσα στοὺς ἐναλλασσόμενους, Μικρὸ καὶ Μεγάλου Παρακλητικούς Κανόνες, πρὸς τὴν Παναγία μας καὶ μὲ τὴν παιδαγωγικότητα ἐναλλαγῆ λόγου καὶ μουσικῆς, θεολογίας καὶ ἀνθρωπογνωσίας, ὁ κουρασμένος σύγχρονος ἄνθρωπος αἰσθάνεται σάν νὰ μπαίνει σ’ ἕνα δροσερὸ περιβόλι γεμάτο δέντρα μὲ φρούτα κάθε λογῆς, καθάριο νερὸ καὶ δροσερὸ ἀεράκι. Καὶ Κυρὰ γλυκυστῆται τοῦ περιβολιοῦ, ἡ Μάνα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Μεσίτρια ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἰδιαίτερα τῶν ἀγωνιζόμενων πιστῶν.

*“Ἐσέ μεσίτριαν ἔχω πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, μή
μου ἐλέγησιν τὰς πράξεις ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων.”*

Μπροστὰ στὰ ἄκρανα πόδια τῆς Παναγίας, τῆς Μητέρας τῶν Χριστιανῶν κι ὅλου τοῦ κόσμου, καταθέτει τὴν ἀπελπισία του συντριμμένος ἀπὸ τίς προσβολές τοῦ πονηροῦ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τίς ἀστοχίες του.

*“...θλίψις γὰρ ἔχει με, φέρειν οὐ δύναμαι τῶν δαιμόνων
τὰ τοξεύματα· οκέπην οὐ κέκτημαι, οὐδέ ποῦ προσφύγω ὁ
ἄθλιος, πάντοθεν πολερούμενος, καὶ παραμυθίαν οὐκ ἔχων
πλὴν σου· Δέσποινα τοῦ κόσμου, ἐλπίς καὶ προστασία ...”*

Καὶ μετὰ τὴν πλήρη παράδοση καὶ μετάνοια, αἰσθάνεται νὰ ἐνισχύεται καὶ ν’ ἀνακτᾷ τὴν παλιὰ του πνευματικὴ δύναμη.

Ξέρει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος πὼς πολλές ἀρρώστειες ποὺ τὸν βασανίζουν εἶναι καρπὸς τῶν ψυχικῶν τοῦ ἀδυναμιῶν καὶ ἁμαρτιῶν. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια εἶναι σήμερα ἡ τελευταία λέξη τῆς ἰατρικῆς καὶ ψυχιατρικῆς ἀλλὰ ὁ πιστὸς χριστιανὸς τὸ ἀκούει ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴν ὕμνολογία τῆς ἐκκλησίας ἐδῶ καὶ 2000 χρόνια: *“Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχὴ· πρὸς σέ καταφεύγω τὴν Κεχαριτωμένην· ἐλπίς ἀπηλπισμένων, σὺ μοι βοήθησον”.*

“Ἄς ἀφεθοῦμε αὐτὲς τίς ἡμέρες στὴ φροντίδα τῆς στοργικῆς Μητέρας καὶ ὡς πρόσωπα καὶ ὡς οἰκογένειες καὶ ὡς Πατρίδα ποὺ “πάντοθεν πολεμεῖται”.

“Ἄς κινήσουμε πρὸς τίς χαρούμενες συνάξεις μὲ φαιδρὲς ψυχές, μὲ προσευχόμενη καρδιά, μετανοοῦντες καὶ νησιεύοντες, γιὰ νὰ βροῦμε αὐτὸ ποὺ μέχρι τώρα ἴσως δὲ βρήκαμε. Στὸν δρόμο μᾶς συνοδεύει καὶ στὸ τέρμα μᾶς περιμένει ἡ Παναγία.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Ντίνας Νικολάου

Α
Ν
Τ
Ι
Α
Ρ
Ε
Τ
Ι
Κ
Ο

Ὁ λόγος τοῦ σταυροῦ εἰς μέν τοὺς ἀπολλυμένους εἶναι μωρία, εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς σωζομένους εἶναι δύναμις Θεοῦ. Ἐπειδὴ εἶναι γεγραμμένον "Ἐθέλω ἀπολέσει πῖν σοφίαν τῶν σοφῶν..." (Α΄ Κορ. 1, 18-19)

Πραγματικά πολλοὶ σήμερον δὲν τιμοῦν καὶ καταπατοῦν τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ φιλοσοφώντας ὅτι εἶναι εἰδωλολατρικό σύμβολο. Ὅμως ὁ λόγος τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μετὰ τῆς σοφίας τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀπολλυμένοι, σύμφωνα μετὰ τὸν Ἄπ. Παῦλο. Γὰρ μᾶς τοὺς χριστιανούς, εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μάλιστα εἶναι σωτήριο ὄπλο ἐναντίον τοῦ διαβόλου. Καὶ εἶναι πράγματι ὄπλο ὁ σταυρὸς ἐναντίον τῶν δαιμόνων, διότι διὰ τοῦ σταυροῦ ὁ Χριστὸς ἔσχισεν τὰ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ ἐξετέλεισε τοὺς δαίμονες καὶ ἐθρίαμβευσεν ἐναντίον τους "ἐξελείψας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον... καὶ ἦνεν αὐτὸ ἐκ τοῦ μέσου, προσηλώσας αὐτὸ ἐπὶ τῷ σταυρῷ, καὶ ἀπογυμνώσας τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, ἐδειγματίσεν παρηγοίᾳ, θριαμβεύσας κατ' αὐτῶν ἐπ' αὐτοῦ" (ἐπὶ τοῦ σταυροῦ), (Κολ. 2,14-15). Διὰ τοῦ σταυρικοῦ του θανάτου κατάργησε τὸν διάβολο πού εἶχε τὸ κράτος τοῦ θανάτου. "διὰ τὴν καταργήσῃ διὰ τοῦ θανάτου τὸν ἔκοντα τὸ κράτος τοῦ θανάτου τοιτέστιν τὸν διάβολον". (Ἐβρ. 2, 14). Ἐπίσης μετὰ τὸν σταυρικό του θάνατο συμφιλίωσε μετὰ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἔθνηκούς καὶ τοὺς Ἰουδαίους. "Καὶ νὰ συνδιαλλάξῃ ἀμφοτέρους εἰς ἓν σῶμα πρὸς τὸν Θεόν διὰ τοῦ σταυροῦ, θανατώσας δι' αὐτοῦ πῖν ἔχθρον" (Ἐφεσ. 2, 16).

Διὰ τοῦ σταυροῦ του ὁ Χριστὸς ἔφερε καὶ εἰρήνην. "Καὶ δι' αὐτοῦ, νὰ συνδιαλλάξῃ τὰ πάντα πρὸς ἑαυτὸν, εἰρηναιοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ, δι' αὐτοῦ, εἶπε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, εἶτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς" (Κολ. 1, 20). Γι' αὐτὸ ὁ Ἄπ. Παῦλος καυχίεται στὸν σταυρὸ τοῦ Κυρίου "εἰς ἐμέ δὲ μὴ γένοιτο νὰ καυχῶμαι, εἰμὶ εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ" (Γαλ. 6, 14) καὶ κλαίει γιὰ τοὺς ἔχθρους τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ πού τὸ τέλος τους εἶναι ἡ ἀπόλεια. "Διότι περιπατοῦσι πολλοὶ τοὺς ὁποίους οὐκ ἔλεγον πολλῶκις, τώρα δὲ καὶ κλαίων λέγω ὅτι εἶναι οἱ ἔχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, τῶν ὁποίων τὸ τέλος εἶναι ἀπόλεια" (Φίλιπ. 3, 18-19).

Στὴν Π. Διαθήκη προετύπωνται ἡ σωτηρία πού πηγάζει ἀπὸ τὸν σταυρὸν, μετὰ τὸν χάλκινο ὄφι πού ὕψασε ὁ Μωϋσῆς πάνω σὲ ἓνα ξύλο καὶ δι' αὐτοῦ θεραπευόταν ὁποῖος εἶχε δαγκωθεῖ ἀπὸ τὰ φίδια "καὶ ἐποίησε Μωϋσῆς ὄφιν χαλκοῦν καὶ ἔστησεν αὐτόν ἐπὶ σημείου, καὶ ἐγένετο ὅταν ἔδακνεν ὄφιν ἄνθρωπον, καὶ ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὸν ὄφιν τὸν χαλκοῦν καὶ ἔζη" (Αριθμ. 21, 9). Τὸ ὅτι ἡ ὕψωση τοῦ ὄφρος ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ, προετύπωνε τὴ

σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, "καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψασε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, μὴ ἀπόλῃται, ἀλλὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον" (Ἰω. 3, 14-15). Ἄλλο γεγονός τῆς Π. Διαθήκης πού προετύπωνε τὸν σταυρὸν καὶ τὴ σωτηρία πού πηγάζει ἀπὸ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅταν ὁ Μωϋσῆς ὕψασε τὰ κέρια του, καὶ τὸ σῶμα του σχημάτισε τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ, καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νικοῦσαν τοὺς ἐχθρούς, ὅταν ὄμως ὁ Μωϋσῆς κουραζόταν καὶ ἐπεφταν τὰ κέρια του κάτω, νικοῦσαν οἱ ἐχθροί. "Καὶ ὅποτε ὁ Μωϋσῆς ὕψωνε πῖν κείρα αὐτοῦ, ἐνῆκα ὁ Ἰσραὴλ, ὅποτε δὲ κατεβίβασε πῖν κείρα αὐτοῦ ἐνῆκα ὁ Ἀμαλῆκ. Αἱ κείρες δὲ τοῦ Μωϋσέως ἦτον βεβαρημένα... ὁ δὲ Ἀερὼν καὶ Ὠρ εἰς ἓκ τοῦ ἐνός μέρους καὶ εἰς ἓκ τοῦ ἄλλου ὕπεσπρίζον τὰς κείρας αὐτοῦ καὶ αἱ κείρες αὐτοῦ ἔμεινον ἐσπριγμένα μέχρι δύσεως ἡλίου καὶ κατέστρεψεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλῆκ" (Ἐξοδ. 17, 11-13).

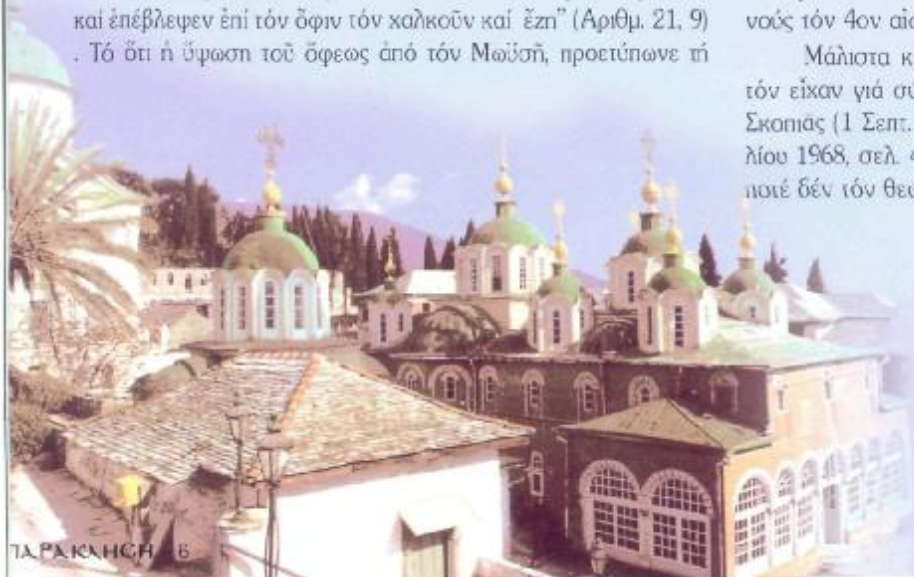
Τὸ σχῆμα πού πῆρε τὸ σῶμα τοῦ Μωϋσῆ δηλώνει τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ, τὸ ἴδιο καὶ τὰ λόγια τοῦ Ἄπ. Θωμᾶ "ἐάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς κερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἄλων..." (Ἰω. 20, 25). Ἦθελε ὁ Ἄπ. Θωμᾶς νὰ δεῖ τὸ σημάδι πού ἔκαναν τὰ καρφιά στὰ κέρια τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν ἐσταύρωσαν. "Ἄν ὁ σταυρὸς ἦταν σκέτος πάσσαλος ὅπως κακοδοξοῦν οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, τότε στὰ κέρια τοῦ Χριστοῦ θὰ ἔμπαινε ἓνα καρφί, ἄφου γιὰ νὰ σταυρωθεῖ σὲ πάσσαλο ἀναγκαστικά οἱ δύο του παλάμες θὰ ἦταν ἐνωμένες. Ἀλλὰ καὶ ἡ πινακίδα πού ἔβαλαν πάνω στὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ δείχνει ὅτι ὁ σταυρὸς δὲν ἦταν σκέτος πάσσαλος, διότι ὅπως λέγει ἡ Ἄγ. Γραφή, πῖν ἔβαλαν πάνω ἀπὸ πῖν κεφαλὴ του, διαφορετικά θὰ ἔλεγε ὅτι πῖν ἔβαλαν πάνω ἀπὸ τὰ κέρια του. "Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πῖν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην" (Ματθ. 27, 37).

Τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν σταυρὸ πού ἐσταύρωσαν τὸν βασιλέα τῆς Γαί. "Καὶ τὸν βασιλέα τῆς Γαί ἐκρέμασεν ἐπὶ ξύλου διδύμου." (Ἰ. Ναυῆ 8, 29)

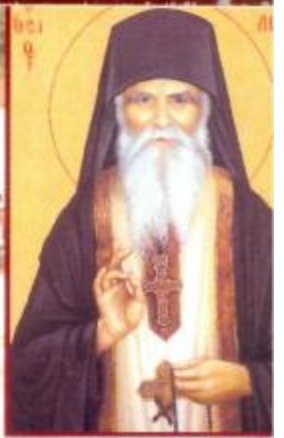
Ἀδιάσειστη ἀπόδειξη γιὰ τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ δίνει καὶ ἡ ἀρχαιολογία, διότι μέσα στίς κατακόμβες τῆς Ρώμης καὶ ἄλλοι ὑπάρχουν χαραγμένοι σταυροὶ πάνω στούς τοίχους, ἀπὸ τὰ πρῶτα χριστιανικά χρόνια, ἀλλὰ τὸ ἐπιβεβαιώνουν καὶ ἀρχαῖοι ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς ὅπως ὁ Τερτυλλιανός (150-200 μ.Χ.) πού ἔγραψε ὅτι ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ σὲ κάθε στιγμή κάνομε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Αὐτὰ διαψεύδουν πῖν κακοδοξία τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ ὅτι τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καθιερώθηκε στούς χριστιανούς τὸν 4ον αἰῶνα ἀπὸ τὸν Μεγάλον Κωνσταντῖνο.

Μάλιστα καὶ αὐτοὶ πίστευαν παλαιότερα στὸν σταυρὸ καὶ τὸν εἶχαν γιὰ σύμβολό τους ὅπως δείχνει καὶ τὸ ἐξώφυλλο τῆς Σκοπίας (1 Σεπτ. 1927, Νο 17) ἀλλὰ μετὰ στὸ τεῦχος 15ης Ἰουλίου 1968, σελ. 439, ψεύδονται ὅτι ποτέ δὲν τὸν σεβάσθηκαν καὶ ποτέ δὲν τὸν θεώρησαν σὸν σύμβολό τους.

Διὰ τοῦ σταυροῦ ὁ Χριστὸς ἐδοξάσθη καὶ ἔφερε τὴ σωτηρία στὸν κόσμον. Ἀναφερόμενος σ' αὐτὸ πού ἐπρόκειτο νὰ πάθει, εἶπε στούς μαθητές Του: "ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου". (Ἰω. 12, 23). Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο ὄμως καὶ μετὰ τὸν σταυρὸ τῶν δύο ληστών.

Τῆς 24ῆς Σεπτεμβρίου ἡ ἀνακομιδὴ τῶν τιμίων Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Γέροντος Φιλοθέου τοῦ ἐν Πάρῳ

Μεταθῶ τῶν δικαίων ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν ἦτο καὶ ὁ πολυσεβαστὸς ἅγιος Γέροντας π. Φιλόθεος Ζερβάκος ὁ ἐπὶ 50 ἔτη ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λογγοβάρδας καὶ Πνευματικὸς Πατὴρ καὶ Κτίτωρ τοῦ Γυναικείου Ἠσυχαστηρίου τῆς Παναγίας Μερτιδιώτισσας τῶν Θαψανῶν τῆς Πάρου.

Τὸ σπειτὸν σκίνωμά Του κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἐντολήν Του ἀνεπαύετο ἐπὶ 13 ἔτη εἰς τὸν τάφον τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος ἔκτισε παραπλευρῶς τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἱεροῦ Ἠσυχαστηρίου τὸ ὁποῖο εἶναι ἀφιερωμένο εἰς τὸν Πνευματικὸν του Πατέρα Ἅγιον Νεκτάριον καὶ τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ κτίσμα τοῦ ἁγίου Γέροντος.

Κάποτε ἔπρεπε νὰ διαταράξωμεν τὴν ἡσυχίαν τοῦ τάφου καὶ νὰ φέρωμεν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὰ ἱερά ὀστά τὰ ὁποῖα ἐπὶ 96 ἔτη ἐκρατοῦσαν ὀρθίαν μία ψυχὴν, ἡ ὁποία ἐργάσθηκε εἰς τὰς χαλεπὰς ἡμέρας μας ἴσως ὅσον ἐλάχιστοι ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν δόξαν τοῦ Παναγίου Ὁνόματός Του καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν πολλῶν ἀνθρώπων.

Ἡ εὐλογία ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Παροναξίας κ.κ. Ἀμβρόσιον πνευματικὸν τέκνον Του ἀπὸ τὴν παιδικὴν του ἀκόμη ἡλικίαν ἐδόθη πλουσιοπαρόπως. Ἐνα τόσο σημαντικὸ γεγονός διὰ τὴν Ἑλληδικὴν Ἐκκλησίαν ἐχρειάζετο καὶ ἀνάλογον προετοιμασίαν. Μετὰ τὴν ὀριστικοποίησιν τῆς ἡμερομηνίας (24 Σεπτεμβρίου 1993) ἔπρεπε νὰ ἐνημερωθοῦν ἰδίως ἐκτός Ἑλλάδος πνευματικά του τέκνα διὰ νὰ μπορέσουν νὰ εὑρεθοῦν ἐγκαιρῶς εἰς τὸ εὐλογημένο νοσί τῆς Πάρου ἡ ὁποία μεγαλύνηται διὰ τῶν Ἁγίων ποὺ τὴν ἐδόξασαν κατὰ τὴν πάροdon τῶν αἰῶνων εἴτε ὡς ζῆσαντες καὶ ποτίσαντες τὰ εὐλογημένα κόματά της με τοὺς ἀσκητικoὺς ἰδρώτας τῶν εἴτε περῶσαντες κατὰ περιόδους ἀπὸ αὐτὴν ἀγιαζοντάς τιν.

Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀνακομιδῆς ἡ ἁγία Κάρα τοῦ Γέροντος Φιλοθέου.

Ὅταν εἰς τὴν Ὁσίαν κείμησιν Του ἡ Πάρος ἐξῆσε συγκλονιστικῆς καὶ ἀνεπαλάττες στιγμῆς με τὴν πολυάνθρωπον συμμετοχὴν ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱερομονάχων, μοναχῶν καὶ ἀναριθμήτων λαϊκῶν, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ λείψουν οἱ πολυαληθεῖς προσκυντῆται ἀπὸ τῆς ἱερᾶς στιγμῆς τῆς ἀνακομιδῆς τῶν Τιμίων Του Λειψάνων.

Τὴν 22αν ἐσπέρας καὶ 23ην ἀπὸ τὸ πρωὶ εἶχε τὴν τιμητικὴν τῆς ἡ Πάρου. Τὴν ἀγρυπνίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Μερτιδιώτισσας καὶ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν Λειψάνων τοῦ Μεγάλου Γέροντος ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν ὀ οικείων Μητροπολίτης κ.κ. Ἀμβρόσιος καὶ οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς: ὁ Ἅγιος Θῆρας, Ἀμοργοῦ καὶ Νήσων κ.κ. Παντελεῖμων, ὁ Ἅγιος Ἀργολίδος κ.κ. Ἰάκωβος καὶ ἐκ τοῦ κλίματος τοῦ Πατριαρχείου Ἱερουσαλὺμων ὁ κ.κ. Ἀμβρόσιος με πλειάδα ἱερέων, ἱερομονάχων, Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν Ἱεροψαλτῶν ἐκτός ἀπὸ τῆς χιλιάδας τῶν προσκυντῶν.

Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς ἀγρυπνίας συνεῖχε τὰς ψυχὰς ὄλων. Τὰ ἱερά συναισθήματα ποὺ κατέκλυζαν τὰς ψυχὰς μας εἶναι ἀδύνατον νὰ καταγραφῶν διὰ τῆς ταπεινῆς γραφίδος μας. Ἀφήνωμε τὴν κάθε ψυχὴν

νὰ χρησιμοποιήσῃ τοὺς δέκτες τῆς καρδίας τῆς γιὰ νὰ ἀναπλάσῃ τῆς ἱερᾶς σκηνῆς ποὺ διεδέκοντο ἡ μία πὴν ἄλλην καθ' ἄλλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀγρυπνίας. Οἱ ἄρες, ἱερεῖς καὶ μοναδικῆς κυλοῦσαν κατασκευτικῶς.

Μετὰ τὴν τρίωρον διακοπὴν τῆς ἀγρυπνίας ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου συνεχίσθη καὶ πρὸ τῆς εὐλογημένης ἡ ἱερά πομπή με προεξάρχοντες τοὺς Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Ἱερομονάχους, Μοναχοὺς, τὴν ἠγούμενην τοῦ Ἱ. Ἠσυχαστηρίου καὶ πρεσβυτέρας ἀδελφὰς μοναχὰς ἀκολουθοῦμενη ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν ξεκίνησε ἀπὸ τὸ καθολικὸν τοῦ Ἠσυχαστηρίου πρὸς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου παραπλευρῶς τοῦ ὁποῖο εὐρίσκειται κτισμένος ὁ τάφος ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ 1980 ἐφύλασσε ἐπὶ 13 ἔτη ὡς πολῦτιμον θησαυρὸν τὸ σεβασμιον σκίνο. Ρίγη συγκινήσεως διεπέρασαν ὄλους τοὺς πιστοὺς μπροστὰ εἰς τὴν μοναδικὴν εἰκόνα ποὺ ἀντίκρουσαν.

Ἐφέρετο πρὸς τὸ καθολικὸν τοῦ Ἠσυχαστηρίου μίς ταπεινὴ λάρναξ με τὰ τίμια καὶ κροκοβαφῆ ὀστὰ ἐνὸς λευίτου ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὰ τριάνοντα ἔτη του ἔλαβε τὴν χάριν τῆς ἱερασύνης ὥστε νὰ δέχεται τὴν ἐξομολόγησιν κάθε ψυχῆς καὶ νὰ κατευθύνῃ τὰ διαβήματα χιλιάδων ψυχῶν εἰς ὁδὸν σωτηρίας.

Οἱ κερμάνες ἤκοῦν μεγαλοπρεπῶς. Ἡ ὄλη πομπή κατευθύνεται πρὸς τὸ Καθολικὸν τοῦ Ἱ. Ἠσυχαστηρίου με τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ τοὺς φανοὺς νὰ προπορεύονται. Ὁ Ἅγιος Παροναξίας με καισαφανὴ τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν εὐλάβειαν ψάλλει τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ τὸ Μεγαλυερόκιον τοῦ ἁγίου πατρὸς.

Ἀργὰ καὶ με κατάνυξιν οἱ Ἱερεῖς κρατώντας τὴν λάρνακα ὑψηλά φθάνουν στὴν κυρίαν εἴσοdon ψάλλοντες.

Ἡ συγκίνησης ὄλων ἐκορυφώθη κατὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου ὁ ὁποῖος ἐτόνισε πῶς ὁ ἅγιος Γέροντας εἶναι ἕνας κωφοροῦμενος ἅγιος. Ἡ ἐπίσημος ἀναγνώρισις τῆς ἀγιότητος του κωφορεῖται. Πόσο θὰ διαρκῆσῃ ἡ κωφορία εἶναι ἀγνωστον. Ὅμως σπὶ συνειδήσει ὄλων μας εἶναι ἅγιος. Μποροῦμε νὰ τὸν ἐπικαλοῦμεθα καὶ νὰ ζητοῦμε τὴν πρεσβείαν του. Εἰς τὸ ἄκουσμα διὸ ὁ π. Φιλόθεος εἶπα: ἅγιος ὄλο τὸ ἐκκλησίασμα ὡς ἕνας ἀνθρώπος με ἕνα στόμα ἐφύναξε: Ἅγιος! Ἅγιος!

Ὁ πόθος καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν πιστῶν νὰ ἀσπασθοῦν τὴν ἁγίαν κάραν καὶ τὰ σεπτά ὀστά τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἦτο τὸ κυρίαρχο συναίσθημα ὄλων. Νέοι καὶ γέροι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες με ζωγραφισμένη τὴν λαχτᾶρα εἰς τὰ πρόσωπά των συναθροῦντο ποῖος νὰ ψθῶσι ἐνωχρίτερα νὰ προσκυνήσι. Ἐπὶ ἄρες οἱ ποῖοι περίμεναν νὰ προσκυνήσων καὶ νὰ λάβουν τὴν εὐλογίαν τοῦ ἁγίου Γέροντος.

Ἡ κοσμοσυρροὴ συνεχίσθη ἀμείωτος τῆς ἐπόμενης ἡμέρας. Ὅλη ἡ Πάρος ἔκλινε γόνυ, καὶ ὄχι μόνον οἱ Πάριοι ἀλλὰ καὶ κάθε ὀρθόδοξος χριστιανὸς κλίνει εὐλαβικά τὸ γόνυ με θαυμασμὸ μπροστὰ σ' αὐτόν, ποὺ χάριτι θεῖα κατόρθωσε νὰ ὑπερβῇ τὴν πεπτοκίαν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ νὰ ὑψωθῇ στὴν σφαῖραν τῶν ἁγίων.

Ἡ κραυγὴ τοῦ πλήθους ἁγιος, ἅγιος, ἀποτελεῖ τὴν λεγόμενὴν κοινὴν συνειδήσιν τοῦ λαοῦ καὶ εἶναι ἕνα στοιχεῖον ποὺ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τῆς ἡ Ἐκκλησία, προβαίνει στὴν ἀναγνώριση καὶ σπὴν καθιέρωσιν ἑνὸς προσώπου ὡς Ἁγίου.

Ἐκ τοῦ βιβλίου: "Ὁ Ὁσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου", ἐκδ. Ἠσυχαστηρίου "Παναγία ἡ Μερτιδιώτισσα", Θαψανὸν Πάρου 1999.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ

ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Τό έργο της κατήχησης είναι παλαιό, αλλά και σύγχρονο. Η Έκκλησία μας είχε πάντοτε την τάξη των Κατηχουμένων και πάντοτε είχε πρόσωπα ειδικά, ζωντανά μέλη, που αναλάμβαναν τον ρόλο του Κατηχητή. Η κατήχηση είναι ανθρώπινη προσφορά στο έργο της σωτηρίας. Ο όρος κατήχηση έρμηνεύεται ως διδασκαλία των δογμάτων της ορθόδοξης εκκλησίας. Οι έμπειροι πιστοί καλούνται να διδάξουν τις αλήθειες της ορθόδοξης θρησκείας είτε στους νέους είτε σε αυτούς που δεν γνωρίζουν τον Χριστό. Στην ακολουθία της βάπτισης έχουμε το τμήμα που ονομάζεται "κατήχηση". Ο ανάδοχος, ο νονός, δεσμεύεται να διδάξει στον νέο άνθρωπο τις αλήθειες της πίστης.

Στά παλιά χρόνια, όταν λειτουργούσε ο θεσμός της πατριαρχικής οικογένειας, όλη η οικογένεια παππούδες, γονείς, παιδιά ζούσαν και δούλευαν μαζί, τα παιδιά της τά βάπτιζαν οι κουμπάροι του ζεύγους, οι μάρτυρες στο μυστήριο του γάμου. Η εκπαίδευση ήταν φυσική συνέχεια της ζωής ολόκληρης της οικογένειας.

Σήμερα, όπου κατά κανόνα η κοινωνία αποτελείται από πυρηνικές οικογένειες, άλλοι οι παππούδες και άλλοι τα ενήλικα παιδιά και φυσικά άλλοι οι γονείς, η ανάγκη για οργανωμένη εκπαίδευση των νέων χριστιανών πήρε άλλη μορφή. Η ποιμένουσα Έκκλησία οργανώνει Κατηχητικά Σχολεία για τους νέους, αλλά και για τους ενήλικες που θέλουν να μάθουν περισσότερα για τις αλήθειες της πίστης. Πίσω από τις προσπάθειες αυτές κρύβεται ολόκληρη η εναγώνια προσπάθεια της στρατευομένης Έκκλησίας να έλκύσει τον σύγχρονο άνθρωπο και να τον καταστήσει ζωντανό της μέλος. Η εν Χριστώ ζωή, η βίωση της χριστιανικής ζωής, δέ γίνεται μόνο με τις διδασκαλίες, αλλά χρειάζεται η συμμετοχή όλων των μελών του ανθρώπου, του σώματος, του νου και της ψυχής. Λανθασμένα, κατά την άποψή μου, υποτιμούν μερικοί τον ρόλο των Κατηχητικών Σχολείων. Εκεί αναπτύσσουμε και αποσαφηνίζουμε ένα θρησκευτικό θέμα που μας προβληματίζει και παράλληλα καλλιεργούμε τον νου και την ψυχή. Ακόμα ψυχαγωγούμαστε μέσω του τραγουδιού, του παιχνιδιού και των διαφόρων ολοήμερων εκδρομών. Γι' αυτό άλλωστε λέγεται και Κατηχητικό Σχολείο.

Η Έκκλησία αγιάζει και την ψυχή και το σώμα του ανθρώπου. Η προσευχή συνοδεύεται από την νηστεία, ώστε να υπάρχει αρμονία σε όλο τον άνθρωπο. Το Κατηχητικό Σχολείο, όπως είναι δομημένο, υπηρε-

τεί κυρίως το γνωστικό μέρος του νέου ανθρώπου. Αυξάνει δηλαδή τις γνώσεις του για τη χριστιανική ζωή. Από εκεί και πέρα, για να βιώσει ο νέος άνθρωπος την αλήθεια του Χριστού, θα πρέπει να συμμετέχει και στα μυστήρια της Έκκλησίας.

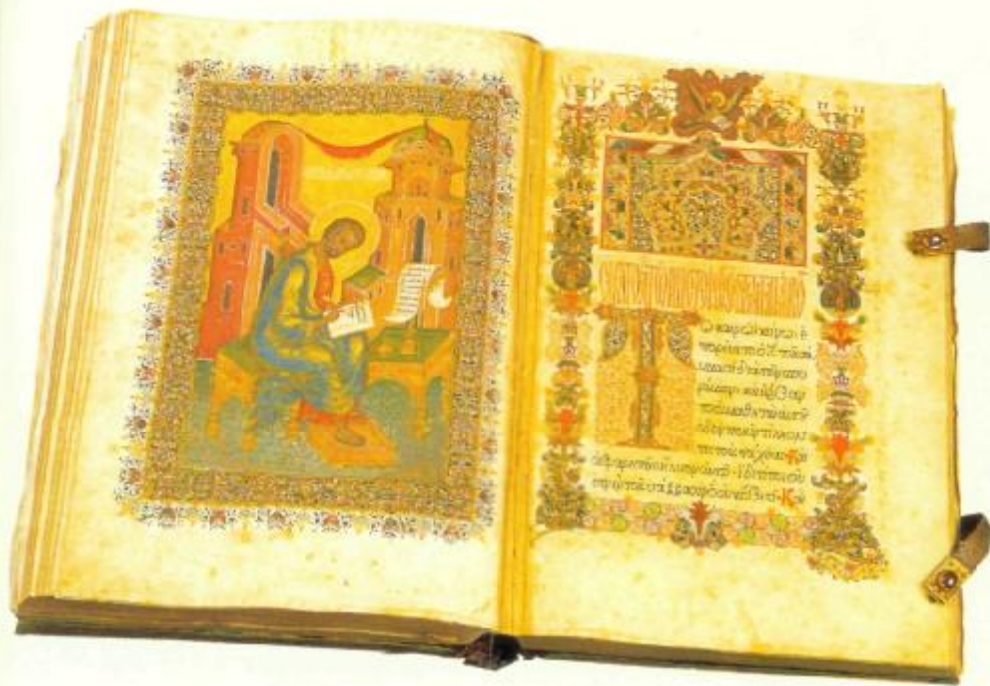
Το Κατηχητικό Σχολείο λειτουργεί και πρέπει να λειτουργεί και προς αυτή την κατεύθυνση, παροτρύνοντας τα παιδιά να συμμετέχουν στην εκκλησιαστική ζωή της κοινότητας που ζούν μετέχοντας στη λειτουργική ζωή. Αν αποκοπεί το Κατηχητικό από τη λειτουργική ζωή, τότε καταντά ένα ακόμη ιστορικό μάθημα, γνωσιολογικού χαρακτήρα.

Ο άνθρωπος, κατά τον μεγάλο Έλληνα φιλόσοφο Αριστοτέλη, είναι "ζώον κοινωνικόν". Θέλει να βλέπει παραδείγματα και να μιμείται. Τα μαθήματα των Κατηχητικών Σχολείων υποδεικνύουν στους μαθητές ότι δεν πρέπει να αναζητήσουν τα πρότυπά τους πουθενά άλλοι, ούτε στους ήθοποιους, ούτε στους τραγουδιστές, ούτε στους αθλητές. Διότι αυτοί, ως άνθρωποι, έχουν τις αδυναμίες τους. Αντίθετα, μας προβάλλουν ως τέλειο πρότυπο ζωής, το πρόσωπο του Θεανθρώπου Χριστού.

Για να γνωρίσει ο νέος τον Θεό, για να μπορέσει να αγαπήσει τον Θεό και τους συνανθρώπους του, θα πρέπει να βιώσει, σε όλες τις διαστάσεις της, την Ορθοδοξία. Χρειάζεται η γνώση των αληθειών της πίστης, απαιτείται όμως και η συμμετοχή στη λειτουργική ζωή.

Το σπουδαιότερο μέσο για μία σωστή εκκλησιαστική διαπαιδαγώγηση είναι βεβαίως οι Κατηχητές. Είναι άτομα, άνδρες και γυναίκες, που προσφέρουν ανιδιοτελώς στον ελεύθερό τους χρόνο αυτά που οι ίδιοι προσπαθούν να βιώσουν. Στέκονται κοντά μας ως δεύτεροι γονείς και με στοργή και ειλικρινή αγάπη λυπούνται με τις λύπες μας και χαίρονται με τις χαρές μας. Οι Κατηχητές είναι συνεργοί στο έργο του Θεού για τη σωτηρία των παιδικών και νεανικών ψυχών. Η εφηβεία είναι μία δύσκολη περίοδος στη ζωή του ανθρώπου, γι' αυτό και οι νέοι χρειάζονται και ζητούν την αλήθεια και σίγουρα όχι υποκριτικές συμπεριφορές.

Τα μαθήματα στηρίζονται σε αληθινές ιστορίες των αγίων της Έκκλησίας μας και σε έμπειρες αγίων ανθρώπων. Οι Κατηχητές μιλούν τη σύγχρονη γλώσσα της αλήθειας, χωρίς ταμπού και χωρίς ψεύτικες ήθικολογίες. Οι νέοι ζητούν διεξόδους στα αδιέξοδα της νεότητας και όχι άφελεις θέσεις οι οποίες φέρνουν απογοήτευση. Γι' αυτό, μόνο στο Κατηχητικό μπορούμε εμείς οι νέοι να βρούμε την Αλήθεια.

Ἀπό τὰ πῶ πάνω βγαίνει ἀβίαστα τό συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀξία τῶν μαθημάτων τῶν Κατχητικῶν εἶναι πολύ μεγάλη καί ἐπομένως κανένας δέν πρέπει νά τήν ὑποτιμᾷ. Ἀντίθετα, πρέπει ὅλοι, καί μάλιστα ἡ πολιτεία, νά τήν ἀξιοποιήσουμε γιά τή σωτηρία τῶν νέων καί γιά τήν ποιητική βελτίωση τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς μας παιδείας. Ἄλλωστε, ἄς μῖν ξεχνοῦμε, ὅτι σχεδόν ὅλοι οἱ ἥρωες τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ 1955-1959 ἦσαν τακτικά μέλη τῶν Κατχητικῶν Σχολείων καί τῆς ΟΧΕΝ. Γι' αὐτό, ἄς ἀγκαλιάσουμε ὅλοι τήν προσπάθεια αὐτή τῆς Ἐκκλησίας μας γιά ἕνα καλύτερο μέλλον, γιά ἕνα μέλλον μέ στόχους καί ὁράματα, πού σίμερα δυστυχῶς βρίσκονται σέ νηπιακή ἡλικία.

Ἐμεῖς οἱ ἔφηβοι καί γενικά οἱ νέοι τῆς Λεμεσοῦ σ' αὐτό τό μεγάλο ζήτημα, δηλαδή τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας τῶν νέων, μπορῶ μέ σιγουριά νά ὁμολογήσω ὅτι εἴμαστε προνομιούχοι καί τυχεροί, καί τοῦτο διότι ἔχουμε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ νά ἔχουμε στό πηδάλιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς πόλης μας ἕναν ἀξιο καί ὁραματιστή Μητροπολίτη, ἀλλά κυρίως ἕναν ἄνθρωπο πού ἀγαπᾷ εὐλικρινά τούς νέους καί ἀνψυχεῖ γιά τό μέλλον τους. Ἀποτελεσμα αὐτῆς τῆς ἀγωνίας τοῦ σεβασμιότατου Μητροπολίτη μας κ.κ. Ἀθανασίου εἶναι ἡ ἴδρυση διαφόρων χώρων ὑγιοῦς ψυχαγωγίας τῶν νέων ὅπως τό Κέντρο Νεότητος στό προ-

αύλιο τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Παναγίας Καθολικῆς καί ἡ κατασκήνωση στό Σαίιτά.

Θά χαιρόμουν πραγματικά ἄν ὅλοι οἱ συμμαθητές καί συμμαθήτριές μας γινόμασταν τακτικά μέλη τῶν Κατχητικῶν Σχολείων μέ σκοπό νά ἀνταλλάξουμε ἀπόψεις καί σκέψεις γιά τά προβλήματα πού μᾶς ἀπασχολοῦν, διότι χωρίς ὑγιά ἐπικοινωνία καί συνεργασία δέ θά καταφέρουμε ποτέ μας νά διορθώσουμε τά κακῶς ἔχοντα τῆς σημερινῆς κοινωνίας.

Ἄνδρέας Δαλίτης

Κατχητικῆς Συνάξεως Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς

ΑΓΑΠΩ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

(ἕνα ἀφιέρωμα στούς μαθητές μου)

αγαπῶ τό παιδί τοῦ σχολείου
πού μᾶς ἦρθε πληγωμένο
ἀπό τό σπῆι του.

Ἀγαπῶ τό παιδί μέ τά προβλήματα
καί τίς ἀδυναμίες του.

Ἀγαπῶ τό παιδί πού βυθίζεται
σιτόν ὠκεανό τῆς γνώσης καί τῆς ἀρετῆς
φάχνοντας γιά τήν ἀλήθεια καί τήν ὁμορφιά.

Ἦθελα νά κάμω πολλά γι' αὐτό.

Προσπάθησα· θάρρῶ πῶς λίγα πέτυχα.

Λυποῦμαι πού δέν μπορέσα
νά τό βοηθήσω ὅσο ἤθελα.

Εἶμαι ἄνθρωπος· δέν εἶμαι παντοδύναμη.

Ὅμως εἶμαι δίπλα του,
μαζί του μέσ' τ' ἀγκάθια,
σιτόν πόνο καί τήν ἀγωνία του.

Μέ τό πληγιασμένο μου κέρι
διαγράφω τά λάθη καί τίς ἀταξίες του.
Μαζί του στό τρικυμισμένο πέλαγος
παλεύω καί ἀγωνίζομαι.
Λυποῦμαι πού δέν μπορέσα
νά κάμω περισσότερα.
Ὅμως δέν ἀπελπίζομαι
ὑπάρχει γιά ὅλους τό χαμόγελο τοῦ Θεοῦ.
Τρέχει καρφό τό δάκρυ μου,
πνεῖ ἡ ψυχή μου κι ἀνταριάζεται.
Κύριε, βοήθα το ν' ἀνέβει τό Γολγοθᾶ του.
Εἶναι ὠραῖο παιδί!

Παναγιώτα Μορίδου, φιλόλογος

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή "Μενεξεδένη Δελινό", Λεμεσός 2002)

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ

Ἡ κατασκίνωση εἶναι σταθμός ζωῆς γιά ὅποιο πῆ ζήσει. Εἶναι μιά εὐκαιρία νά γνωριστοῦν μεταξύ τους ἄνθρωποι, πού ἀγωνίζονται τόν ἴδιο ἀγώνα, πού βαδίζουν τό μονοπάτι τῆς ἀρετῆς. Ἐχουν πολλὰ νά πούν καί νά διδάξουν ὁ ἕνας τόν ἄλλο.

Ἡ κατασκίνωση εἶναι μιά εὐκαιρία νά γνωρίσει κανεῖς καλύτερα τόν ἑαυτόν του· νά βρεῖ λίγη ὥρα νά μείνει μόνος του, νά δεῖ τίς καλές μά καί τίς ἀδύνατες πλευρές τοῦ χαρακτήρα του.

Μά κυρίως ἡ κατασκίνωση μᾶς βοηθά νά νιώσουμε πῶς κοντά μᾶς τόν Θεό. Ἐκεῖνον πού δημιούργησε ἕλλη πῖν ὁμορφιά τῆς πλάσης καί μᾶς προίκισε μέ τό ἀτίμητο στολίδι τῆς ἀθάνατης ψυχῆς. Τό βιβλίο τῆς φύσης καί τό βιβλίο τοῦ Λόγου Του, ἡ Ἁγία Γραφή, δύο βιβλία ἀνοικτά μπροστά σου κάθε μέρα στήν κατασκίνωση σοῦ μιλᾶνε γιά τό μεγαλεῖο, γιά τή σοφία καί πῖν ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατέρα.

Εἶναι καί ἡ κατασκίνωση ἔργο τῆς ἐκκλησίας καί κυρίως ἔργο τῆς ἐπίπονης δουλειᾶς, τῆς ἐγνοίας καί τῆς φροντίδας τοῦ Μητροπολίτη μας, γιά τό ποιμνίό του. Τόν εὐχαριστοῦμε καί εὐχόμαστε ὁ Θεός νά τοῦ δίνει ὑγεία, χρόνια καί δύναμη νά συνεχίσει νά προσφέρει ἀφειδώλευτα σ' ὅλους.

Κάθε χρονιά ἡ κατασκίνωση ἔχει ἕνα ὄνομα, πού ἀποτελεῖ τόν πυρήνα γύρω ἀπό τόν ὁποῖο καθορίζονται τά ἀγιογραφικά θέματα καί οἱ ποικίλες ὁμαδικές καί κοινές συζητήσεις μας. Φέτος, πρώτη χρονιά λειτουργίας τῶν νέων ἐγκαταστάσεων, τό ὄνομα τῆς κατασκίνωσης δέν θά μπορούσε νά εἶναι ἄσχετο μέ τό ὄνομα τοῦ ναοῦ τῆς κατασκίνωσης, πού ὄχι μόνο δεσπάζει στόν χώρο, ἀλλά εἶναι ἡ ἀφετηρία καί τό τέρμα κάθε δραστηριότητάς μας.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι ἀφιερωμένη στόν Ἄρχαγγέλο Γαβριήλ καί σέ ὅλους τοὺς Ἄγγέλους. Γι' αὐτό καί πῖν κατασκίνωσή μας πῖν ὀνομάσαμε "Ἀγγελική Πολιτεία" καί τά τάγματα τῶν Ἀγγέλων εἶναι τά ὀνόματα τῶν ὁμάδων μας. Ἐπειδή ὅμως ἔχουμε περισσότερες ἀπό ἕννεα ὁμάδες, ἔτσι ἐκτός ἀπό τοὺς Ἄγγέλους, τοὺς Ἀρχαγγέλους, τίς Ἀρχές, τίς Ἐξουσίες, τίς Δυνάμεις, τοὺς Θρόνους, τίς Κυριότητες, τά Χερουβεὶμ καί τά Σεραφεὶμ ἔχουμε καί τοὺς Ταξίαρχους καί τοὺς Ἰσαγγέλους.

Κάθε ὁμάδα ἐκτός ἀπό τό ὄνομά της ἔχει καί μιά ἀρετή. Οἱ ἀρετές τῶν ὁμάδων εἶναι παρμένες ἀπό τίς ἰδιότητες καί ἀρετές τῶν ἀγγέλων, ὅπως καθαρότητα, διακονία, ἀγάπη, δοξολογία, προθυμία, χαρά, ταπείνωση καί ὑπακοή. Αὐτά ἦταν καί τά θέματα τῶν πρῶινῶν ἀγιογραφικῶν μας θεμάτων.

Ἐπί πλέον ἡ κάθε ὁμάδα ἔχει καί ἕνα προστάτη Ἅγιο. Ὡς προστάτες Ἅγίους βάλουμε τοὺς τοπικούς Ἅγίους τῆς Λεμεσοῦ μέ στόχο νά γνωρίσουμε πῖ ζωή τους.

Φέτος λειτούργησαν δύο κατασκηνωτικές περίοδοι γιά τά ἀγόρια μέ ἀρχηγούς τόν Πρωτ. Νικόλαο Λυμπουρίδη καί τόν Θεολόγο κ. Χαράλαμπο Παπαστεφάνου, ἀπό 25 Ἰουνίου - 3 Ἰουλίου γιά Δημοτικό καί 3 - 14 Ἰουλίου γιά Γυμνάσιο-Λύκειο.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

Γιά τέ κορίτσια λειτούργησαν τέσσερις περίοδοι με άρχηγό τή φιλόλογο δ. Μαργαρίτα Κωστή, 14-23 Ἰουλίου Λύκειο, 23 Ἰουλίου-1 Αὐγούστου Β' καί Γ' Γυμν., 11 - 20 Αὐγούστου Α' Γυμν. καί 20 - 27 Αὐγούστου Στ' Δημοτικού.

Τά κλαδιά τῶν πευκοβελόνων ἀντικατοπτρίζουν τό φῶς πού πηγάζει ἀπ' τῶν ψυχῶν τό ἀδέλφωμα. Στήν κατασκίνωση τά πάντα κινῶνται μέσα στήν ἀφοσίωση τῶν φίλων, μέσα στή συγγνώμη τοῦ πνευματικοῦ, μέσα στό φῶς τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐδῶ οἱ ἐντυπώσεις σφραγίζουν τή μνήμη κι' ὅλα ἀποινεύουν τή δροσιά τῆς πνευματικῆς ἀναπνοῆς. Ἡ κατασκίνωση εἶναι μιά ὄαση, ἕνας σταθμός στή ζωή κάθε νέου.

Μαργαρίτα Κωστή
Ἀρχηγός τῆς Κατασκίνωσης κοριτσιῶν

Ἐντυπώσεις ἀπό τήν κατασκίνωση

Πῶς μπορεῖ κάποιος νά περιγράψει μέ λόγια αὐτές τίς ὑπέροχες μέρες πού ζήσαμε ἐδῶ στήν κατασκίνωση! Ἀπό τήν πρώτη κιόλας μέρα πού πατήσαμε τό πόδι μας στόν Σαῖττά, οἱ ἐντυπώσεις ἀπ' ὅλες τίς κατασκινώτριες ἦταν ἀπερίγραπτες. Ὁ ἐνθουσιασμός ἦταν ζωγραφισμένος στή πρόσωπά μας. Τό πλάτυ μὲς χαμόγελο ἐξέφραζε ὅλα τά συναισθήματα τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου.

Οἱ μέρες, ἡ μία πίσω ἀπό τήν ἄλλη κύλησαν χωρὶς νά τό ἀνιληφθοῦμε. Ὁ τόπος φαινόταν ἀγνωστος γιά μας, ἀλλά τά πρόσωπα τῆς ἀρχηγῆς καί τῶν ὀμαδορχισσῶν πολὺ οικεῖα καί φιλικά. Ἡ κάθε μιά μας ἐνίσχυε ἕνα αἶσθημα εὐθύνης ἀπέναντι στήν καινούργια κατασκίνωση, πού μέ τόση μεγάλη προθυμία ἡ Ἱ.Μ. Λεμεσοῦ μᾶς παραχώρησε.

Ὅπως ἀνέφερε ὁ Μητροπολίτης μας, ὁ ὁποῖος σχεδόν καθημερινά ἐπισκεπτόταν τήν κατασκίνωση, οἱ χριστιανοὶ γνωρίζονται μεταξύ τους πρὶν ἀκόμα συναντηθοῦν, γιατί ἔχουν κοινὸ πατέρα τὸν Θεό. Συνειδητοποιήσαμε ὅτι αὐτά τά λόγια εἶναι ὄντως ἀληθινά, διότι ἐδῶ πάνω μέ τίς ὑπόλοιπες κατασκινώ-

τριες δημιουργήσαμε καλὲς φιλικὲς σχέσεις ἅς καί γνωριζόμαστε ἀπό παλιά.

Ἐμεῖς οἱ κατασκινώτριες δώσαμε καί πήραμε ἡ μία ἀπὸ τήν ἄλλη πολλὰ. Ἡ κάθε μιά μέ τό βιώματά της καί τό διαφορετικὸ τοῦ χαρακτήρα της εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά μεταδώσει τά θετικὰ τοῦ ἑαυτοῦ της στίς ὑπόλοιπες. Τώρα καταλάβαμε ὅτι πολλές εἶναι οἱ ἀρετές καί οἱ ἀφέλειες πού παίρνουμε ἀπὸ τή ζωή στήν κατασκίνωση σέ σύγκριση μέ τό κατῆκτικό. Λίγες μέρες στήν κατασκίνωση ἰσοδυναμοῦν μέ ἕνα χρόνο στό κατῆκτικό. Καί τό εὐχάριστο εἶναι ὅτι πολλές κοπέλες μαζί ἀγωνίζονται γιά τή σωστή χριστιανικὴ ζωή.

Προτιροῦμε ὅλους καί ὅλες νά βάλουν ὡς στόχο τους νά λαμβάνουν μέρος σέ τέτοιες κατασκινώσεις, γιατί θά ἀποκτήσουν πολλές πνευματικὲς ἀφέλειες οἱ ὁποῖες θά τοὺς καθοδηγοῦν γιά μιά ζωή. Τά ἀγαθὰ πού θά πάρουν θά μείνουν χαραγμένα στό βάθος τῆς καρδιᾶς τους καί οἱ ἀναμνήσεις θά τοὺς συνοδεύουν γιά πάντα.

Μαρία Κουσιουμή, Γ' Λυκείου
Χριστίνα Σωφρονίου, Β' Λυκείου

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Σάββα Ἀλεξάνδρου
Θεολόγου Ἐκπαιδευτικοῦ

Ὁ ἄνθρωπος προποτικῶς ἦταν ἀληθινός καί αὐθεντικός, γιατί βίωσε ἐμπειρικά καί ὑπαρξιακά τόν Θεό του, πού εἶναι κατά τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ "πηγή σωστική καί φωτιστική βρύουσα ἐλέους καί ἀγαθότητος". Πηγή δηλαδή πού σώζει καί φωτίζει καί ἀναβλύζει ἔλεος καί καλοσύνη.

Ὦντας μέτοχος τῶν θείων ἀκτίστων ἐνεργειῶν, ἦταν ἄσχετος μέ τή φιλαυτία καί τό κακό, γι' αὐτό καί ἦταν ἀληθινός στίς σχέσεις του μέ τόν ἑαυτό του, μέ τόν πλησίον του, μέ τό οἰκοσύστημα, μέ τόν ἴδιο τόν Θεό του. Μεταπτωτικά ὑπεισέρχεται στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου ἡ φιλαυτία, πού συντελεῖ στήν ἐκπτώση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου καί στήν ἀπώλεια τῆς ἀλήθειας καί τῆς αὐθεντικότητας. Ὁ ἄνθρωπος ζώντας μεταπτωτικά παρά Θεόν, ζεῖ παρά φύσιν. Τό ἀλλοτριωμένο πᾶ ἀνθρώπινο πρόσωπο, εἶναι ἐντελῶς ἄσχετο μέ τήν αὐθεντικότητα, ἀφοῦ ρυθμιστικός παράγοντας τῶν ὁποιοῦνδήποτε σχέσεων του εἶναι ἡ ἰδιοτελέχεια καί τὰ πάθη πού συνιστοῦν κατά τήν Πατερική σκέψη "ἄρρωστία τῆς ψυχῆς".

"Ἡ βίωση τῆς αὐθεντικότητας γίνεται καί πάλι ἐφικτή μέ τή σάρκωση τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἔνωσε στό πρόσωπό Του, κατά τό Χριστολογικό δόγμα τῆς Χαλκηδόνος, δύο φύσεις τήν προποτική ἀνθρώπινη φύση καί τή Θεία φύση ἀσυχύτως, ἄχωρίτως, ἀδιαιρέτως ἀτρέπτως. Ὁ Χριστός διά τῆς Ἐκκλησίας Του, πού εἶναι τό μυστικό σῶμα Του, ἔδωσε καί πάλι στόν ἄνθρωπο τή δυνατότητα νά εἶναι αὐθεντικός καί ἀληθινός.

Ἡ ἐννοια τῆς αὐθεντικότητας τοῦ προσώπου σχετίζεται μέ τό ἦθος καί εἶναι γνωστό πῶς τό ἦθος στήν καθ' ἡμᾶς ἀνατολή, εἶναι ἀπόρροια τῆς βίωσης τοῦ δόγματος. Θεμελιακό δόγμα γιά τήν ὀρθοδοξία, εἶναι τό Τριαδικό δόγμα, κατά τό ὁποῖο σύμφωνα μέ τόν Μέγα Ἀθανάσιο, ὁμολογοῦμε ὅτι "Μία Θεότης, εἷς Θεός, ἐν τρισίν ὑποστάσεων". Ἡ Θεϊκή οὐσία ὑπάρχει σέ τρία πρόσωπα, τά ὁποῖα ὄντας ὁμοούσια συνιστοῦν μιά τέλεια κοινωνία προσώπων διά τῆς ἀγάπης.

Ἐτσι λοιπόν ἕνας ἄνθρωπος εἶναι ἀληθινός καί αὐθεντικός, ὅταν στή ζωή του ζεῖ τό Τριαδικό δόγμα, κοινωνώντας διά τῆς ἀγάπης μέ ὄλους ἀνεξαιρέτα τοὺς ἀνθρώπους γύρω του, ἄσχετα ἀπό τίς θρησκευτικές ἀντιλήψεις τους, τή φυλετική, κοινωνική ἢ οἰκονομική τους ὑπόσταση. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾶ, τόσο περισσότερο αὐθεντικός καί ἀληθινός εἶναι, γιατί ἡ ἀγάπη κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος "Ὀικείωσις καί ὁμοίωσις ἀνθρώπου, Θεοῦ ἐστίν". Ἡ ἀγάπη δηλαδή εἶναι ὁ τρό-

πος μέ τόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά μοιάσει μέ τό Θεό του, πού εἶναι ἡ ὑποστασιοποίηση τῆς αὐθεντικότητας καί τῆς ἀλήθειας. Χαρακτηριστική ἄλλωστε εἶναι στήν προκειμένη περίπτωση ἡ θέση τοῦ περίφημου ἀσκητῆ τῆς ἐρήμου, τοῦ Ἀββά Ἰσαάκ τοῦ Σύρου: "Ὅταν τίς κτίσται τήν ἀγάπην, τότε τόν Θεό ἐνδύεται μετ' αὐτῆς". Ὅποιος δηλαδή κάνει κτῆμα του τήν ἀγάπην, τότε νύνεται μαζί μέ αὐτήν τόν ἴδιο τόν Θεό.

Στήν ἀντίθετη περίπτωση ὁ ἄνθρωπος πού δέ βιώνει τήν ἀγάπην, δέ βιώνει τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ ὄλη πνευματικότητά του, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνας μπιχεβιοριστικός φορμαλισμός. Ὁ Ἀββάς Ποιμῆν ἀποφαίνεται στό Γεροντικό: "Πίστις ἐστίν, τό ἐν ταπεινοφροσύνῃ διάγειν καί ποιεῖν ἔλεος τοῖς πᾶσιν". Πίστις δηλαδή εἶναι τό νά ἔχεις ταπεινότητα καί νά ἀγαπᾶς ὄλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους. Ἐξάλλου ἀπό τήν πλευρά τῆς δικῆς του, ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής διατείνεται: "Ὁδός τοῦ γνῶναι τόν Θεό, τό ποιῆσαι τῷ πλησίον τό ἀγαθόν ἐστίν". Ὁ τρόπος δηλαδή γιά νά ἔχει ὁ ἄνθρωπος μιά ἀληθινή, αὐθεντική σχέση μέ τόν Θεό του, εἶναι τό νά ἀγαθοεργεῖ καί νά ἀγαπᾶ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους γύρω του. Οἱ Πατέρες καί οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἦταν καί εἶναι αὐθεντικά πρόσωπα, γιατί ὄντας ἀνθρώποι ἀγάπης ἦταν ἄσχετοι μέ τήν ἀδικία ἢ τήν ἐκμετάλλευση τοῦ συναθρώπου τους.

Μιά ἄλλη διάσταση τῆς αὐθεντικότητας καί τῆς ἀλήθειας τοῦ προσώπου πού ἐκπηγάει ἀπό τήν ἀγάπην, εἶναι καί ἡ σαφής διάκριση ἀνάμεσα στό πρόσωπο καί στήν πράξη. Λέει ἡ Ἀμμάς Συγκλητική στό Γεροντικό: "Μίσησον τήν νόσον καί οὐ τόν νοσοῦντα". Νά μισεῖς δηλαδή τήν ἀρρώστια, πού στήν προκειμένη περίπτωση εἶναι τὰ πάθη καί οὐδέποτε τόν ἀρρωστο, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό αὐτόν πού ἐνεργεῖ τήν ἀμαρτία. Ἐτσι λοιπόν ἐδῶ, ἀληθινός ἐκεῖνος, πού μπορεῖ νά σκεπάζει τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου καί νά τά δικαιολογεῖ μέ ἀγάπην καί ὄχι αὐτός, πού καιρέκακα σπεύδει νά ρίξει τόν λίθο τοῦ ἀναθέματος, μέ τήν καταλαλιά καί τήν κατάκριση, ἐξουθενώνοντας ἔτσι τό πρόσωπο τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου.

Ἐξάλλου ἄλλη διάσταση τῆς ἀλήθειας καί τῆς αὐθεντικότητας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι καί ἡ εἰλικρίνεια. Λέει ὁ Ἀββάς Ποιμῆν: "Δίδαξον τό στόμα σου, λαλεῖν ἃ ἔχει ἡ καρδιά σου". Νά διδάξεις δηλαδή τό στόμα σου νά λέει αὐτά πού νιώθει ἡ καρδιά σου. Ἡ εἰλικρίνεια καί ἡ φιλαλήθεια θεωροῦνται στοιχεῖα ἀπαραίτητα γιά μιά ὑγιή πνευματική ζωή. Γι' αὐτό ἡ ὀρθοδοξία ποτέ δέ χρησιμο-

ποίησε τό φέμα ἢ τόν δόλο ὅπως ὁ Δυτικός χριστιανισμός πού ἀντίγαγε σέ νόμο τή θέση, πώς “ὁ σκοπός ἀγιάζει τά μέσα”.

Τέλος, αὐθεντικός καί ἀληθινός ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἀνιδιοτελής ἄνθρωπος. Αὐτός δηλαδή, πού δέ λειτουργεῖ συμφεροντολογικά, ἀτομικιστικά σέ βάρος τοῦ ἄλλου. Ὁ Ἄββας Ἰωάννης ὁ Κήλιξ, Ἡγούμενος τῆς Ραΐθου, ὑποστήριζε πώς ὁ Μέγας Ἀντώνιος συνήθιζε νά λέει: “Οὐδέποτε προέκρινα τό ἑμαυτοῦ συμφέρον, τῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου ὠφελείας”. Δηλαδή, ποτέ δέν ἔδωσα προτεραιότητα στό δικό μου συμφέρον ἀλλά σπίν ὠφέλεια τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Θά λέγαμε λοιπόν σάν κατακλείδα, πώς ἀληθινός ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πού ζεῖ μέσα σπίν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀληθινός γιατί ὄντας πνευματοκίνητος, ἔχει σέ ὅλες τῆς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς του, τή σφραγίδα τῆς ἀλήθειας καί τῆς

αὐθεντικότητας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Λέει γι’ αὐτό ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: “Ἄρτιος κατά πάντα ἐστίν, ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, ὡς ὄργανόν τι καί κινούμενος ὑπό τοῦ ἐν Αὐτῷ ἐνοικοῦντος Πνεύματος καί ὡς πρὸς τό λαλεῖν καί ὡς πρὸς τό φέρεσθαι”. Ἄρτιος λοιπόν σέ ὅλα του εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι οὐσιαστικά ἓνα ὄργανο πού κατευθύνεται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού κατοικεῖ μέσα του καί ἔτσι εἶναι ἀληθινός καί αὐθεντικός καί ὡς πρὸς τόν τρόπο πού μιλεῖ καί ὡς πρὸς τόν τρόπο πού φέρεται.

Ζώντας σπὴ σύγχρονη κυπριακή κοινωνία ὅπου φαίνεται νά ἐπικρατεῖ περισσότερο τό συμφέρον, ἡ ἰδιοτέλεια, ἡ πονηρία, ἡ ἀδικία, ἡ ἐκμειάλλευση, ἡ ἔλλειψη ἀγάπης, καταστάσεις πού σέ τελική ἀνάλυση ταλαιπωροῦν, βασανίζουν καί προσφέρουν δυστυχία σ’ ὅλους μας, φαίνεται ἐπιτακτική ἡ ἀνάγκη νά ἐπνεύσουμε τὴν ἀληθινή, τὴν αὐθεντική ἀνθρωπιά γιὰ μιά γνησιότερη, πραγματικά ἀνθρώπινη ζωή καί κοινωνία.

ΣΚΕΥΟΦΥΛΑΚΙΟ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΠΕΛΕΝΔΡΙΟΥ

Ἄρχιμ. Πορφυρίου Μαχαιριώτη

Τὴν Κυριακή 13 Ἰουλίου ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ.κ. Ἀθανάσιος τέλεσε τὸν ἀγιασμό τῶν ἐγκαινίων καί σπὴ συνέχεια τὰ ἐγκαίνια τοῦ Σκευοφυλακίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Παναγίας Καθολικῆς Πελενδρίου.

Τό ἔργο πραγματοποιήθηκε κατὰ τό μεγαλύτερό του μέρος μέ εὐγενή χορηγία τοῦ Ἰδρύματος Ἀναστάσιος Α. Λεβέντης καί τό προσωπικό ἐνδιαφέρον τοῦ ἀειμνήστου

Κωνσταντίνου Λεβέντη. Γιὰ τὴν ὀλοκλήρωσή του συνεργάστηκαν ἡ Μητρόπολη Λεμεσοῦ, τό Ἰδρυμα Ἀναστάσιος Α. Λεβέντης, τό Τμήμα Ἀρχαιοτήτων καί ἡ Ἐπιτροπή Παρεκκλησιῶν τῆς Κοινότητας.

Σπίν τελεπὶ παρέστησαν ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος κ. Ἀναστάσιος Λεβέντης μέ τὴ σύζυγό του, ὁ διευθυντής του κ. Βάσος Καραγιώργης, οἱ βουλευτές Χρῆστος Πουργουρίδης καί Γιαννάκης Θωμᾶ, οἱ κοινοτικές ἀρχές καί πολλὸς κόσμος.

Στόν κῶρο τοῦ ναοῦ φιλοξενοῦνται παλαιότερα βιβλία, ἔργα ἀργυροκοῦσας καθὼς καί μιά μεγάλη ὁμάδα βυζαντινῶν εἰκόνων ἀπὸ τὸν 12ο αἰ. μέχρι τὸν 19ο αἰ. Ἐξωρισπὴ θέση κατέχουν ἡ εἰκόνα τοῦ Ἐλκόμενου Χριστοῦ (12ος αἰ.), ὁ ἅγιος Μάμας (13ος αἰ.) καί ἡ ἀμφιπρόσωπη εἰκόνα τῆς Παναγίας (17ος αἰ.) πού ἔχει σπίν πίσω πλευρὰ τὴν παράσταση τῆς Σταιύρωσης τοῦ Κυρίου (13ος αἰ.).

Τό ὅλο ἔργο ἐντάσσεται μέσα στὰ πλαίσια τῶν προσπαθειῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ γιὰ τὴ συντήρηση καί προβολὴ τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, τόσο πρὸς τὸν ὀρθόδοξο λαό μας ἀλλὰ καί πρὸς ὅλους ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά γνωρίσουν τὴν ὀρθόδοξή μας παράδοση καί κληρονομιά.

Τό Σκευοφυλάκιο εἶναι ἐπισκέψιμο καθ’ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ χρόνου τῆς ἐργάσιμης ὥρας.

Ἄρχιμ. Πορφυρίου Μαχαιριώτη

Τό Σκευοφυλάκιο εἶναι ἐπισκέψιμο καθ’ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ χρόνου τῆς ἐργάσιμης ὥρας.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΣΤΗΝ ΚΟΥΚΑ

Η εκκλησία του Τιμίου Σταυρού, πού βρίσκεται στο χωριό Κουκά, και ή ίδρυσή της φθάνει μέχρι τον Δ' αιώνα. Όταν ή Αγία Ελένη επιστρέφοντας από τά Ίεροσόλυμα όπου άνευρε τον Τιμιον Σταυρόν και άνήγειρε τον μεγαλοπρεπή ναόν της Αναστάσεως, πέρασε και από την Κύπρο, όπου άφησε Τιμιον ξύλον στο Σταυροβούνι και στα Λεύκαρα, τά πριονίδια στην Κουκά και τον Τιμιον Κάνναβον εις τό "Όμοδος.

Γύρω από την πρώτη εκκλησία του Τιμίου Σταυρού φαίνεται ότι συνεκροτίθη μικρό μοναστήρι, τό όποιον άργότερα κατεστράφη. Κατά τους ίδιους χρόνους δημιουργήθηκε κοντά στη μονή μικρή κοινότητα υπό την έπωνυμία Κουκά.

Σύμφωνα με την παράδοση, τό χωριό είναι πολύ παλαιότερο από την περίοδο της Φραγκοκρατίας, κατά την όποιαν αναφέρεται από τον χρονογράφο Βουστρώνιο, ότι ή Κουκά και ό Μονιάτης άνήκαν στον εύγενή Άλέξανδρο Καππαδόκη.

Η επανίδρυση της εκκλησίας του Τιμίου Σταυρού στην Κουκά όφειλεται σε κάποιον "κοκάν" δηλ. άνθρωπο πού είχε στο κεφάλι κόκαν (κοτσίδα). Ο άνθρωπος αυτός συνέβαλε στην επανίδρυση του μικρού οικισμού κοντά στην εκκλησία, έδωσε σ' αυτόν τό όνομά του, και ό οικισμός όνομάστηκε Κουκά. Ο ίδιος είχε στην κατοχή του τον Τιμιον Σταυρόν, πού φέρει στο έσωτερικό του τά πριονίδια από τό Τιμιον ξύλον, πού προήλθαν από τό κόψιμο του ύποποδίου του Τιμίου Σταυρού από την Αγίαν Ελένη, για νά κατασκευάσει από αυτά άλλους μικρότερους Σταυρούς. Ο Σταυρός πού έχει τά πριονίδια έγινε γνωστός σαν "Σταυρός του Κοκά" όπως σημειώνει ό Λεόντιος Μαχαιρής: "Όμοίως εύρίσκεται ό σταυρός ... του λεγομένου Κοκά, όπου βρύει μύρον" (Χρονικόν πρ.28). Στο όνομα λοιπόν του Σταυρού του Κοκά κτίστηκε ή εκκλησία στο χωριό πού πήρε την όνομασία του, Κουκά.

Τό ίδιο γεγονός για τον Σταυρό στην Κουκά αναφέρει και ό Αρχιμανδρίτης Κυπριανός ως έξης: "Εις χωριόν Κουκά, κάτωθεν του Κοιλανίου, είναι ναός του Ζωοποιού Σταυρού, εις όν έναπετέθησαν τά τμήματα του ζωοποιού Σταυρού, όταν ή Αγία Ελένη έσχισεν εις τμήματα τό Τιμιον ξύλον, εις τον Βασιλοπόταμον. Φέρει δέ μεγάλην εύωδιαν" (Ίστορία Χρονολογική ... 1788 σελ. 358).

Επίσης (στη σελ. 97-98) αναφέρει ό ίδιος ότι "και εις αυτούς τους θείους ναούς, αφιέρωσεν μέρη εκ του Τιμίου ξύλου, διά προφύλαξιν της νήσου και των κατοίκων της καύχημα. Δέν ακριβολογήθη προσέτι, ή καλή Μήτηρ των Κυπρίων, ν' αφήση και εις άλλα μέρη της

Ζαχαρία Ραπτόπουλου, Θεολόγου - Ίεροκήρυκα
νήσου ιερά εκ τούτου αναθήματα, ως εις χωριόν Κουκά τά τμήματα του Τιμίου ξύλου και εις "Όμοδος μέρος του Καννάβου, μεθ' όν έδεσαν τον Κύριον οι παράνομοι."

Ο σημερινός ναός του Τιμίου Σταυρού στην Κουκά βρίσκεται στα βόρεια του χωριού. Είναι ρυθμού ελεύθερου σταυρού. Φέρει τρούλλο πού επικάθηται στις τέσσερις έσωτερικές γωνίες του σταυρού και καλύπτει όλον τον κεντρικό χώρο του ναού. Στη βορειοανατολική πλευρά είναι προσαρτημένο ένα μικρό καμαροσκέπαστο δωμάτιο πού επικοινωνεί και με την ανατολική και με τη βόρεια κεραία του Σταυρού. Ο χώρος χρησιμοποιείτο για την φύλαξη του Τιμίου Σταυρού.

Ο ναός είναι κτίσμα του 12ου αι. σε θεμέλια παλαιότερου ναού. Στο στάδιο αυτό ό σφαιροειδής τρούλλος αντικαταστάθηκε με σταυροθόλιο και έγινε επέκταση προς τά δυτικά σε ψηλότερο δάπεδο.

Η άγιογράφηση του ναού είναι δεδομένη, αφού παρά τη φθορά του χρόνου, σώζονται μέχρι σήμερα αξιόλογες τοιχογραφίες ήμικατεστραμμένες. Μερικές απ' αυτές είναι ή σκηνή της Β' Παρουσίας, ό Μυστικός Δείπνος, ό Ίερός νιπήρας, ή αγωνιάδης προσευχή και ό Ίησούς ενώπιον των Αρχιερέων. Άλλες εικόνες πού διακρίνονται είναι του Αγίου Γεωργίου, του Αγίου Προκοπίου, των Αρχαγγέλων και στον δυτικό τοίχο ή Κοίμηση της Θεοτόκου ήμικατεστραμμένη, πού ανάγεται στον ΙΔ' αιώνα.

Τό εικονοστάσι του ναού είναι ήμισκάλιστο, ξύλινο με ιδιαίτερη θέση στα δεξιά όπου τοποθετούνται ό Τιμιος Σταυρός, με ένδειξη στο Κέντρο όπου φυλάσσονται τά πριονίδια από τό Τιμιο ξύλο.

Παρ' όλη την εγκατάλειψη και τη φθορά πού υπέστη ό Ναός, κάθε χρόνο την 1η Αυγούστου συγκεντρώνονται προσκυνητές από τά γύρω χωριά για νά λειτουργηθούν και νά άντλήσουν δύναμη από τον Σταυρόν του Κυρίου. Έτσι πραγματοποιείται ό ύμνος πού λέγει:

"Προσελθόντες άρύσασθε μή κενούμενα νάματα τον Σταυρόν τον Τιμιον άσπαζόμενοι".

Η πρόσδος του Τιμίου Σταυρού πού γιορτάζουμε την 1η Αυγούστου μας θυμίζει την έπίσημη μεταφορά του Τιμίου Σταυρού, από τό αυτοκρατορικό παλάτι στον Ναόν της Αγ. Σοφίας, για νά προσκυνήσει ό εύσεβής λαός. Τούτο μαρτυρά την μεγάλην εύσέβειαν και την τιμήν και τον σεβασμόν πού αποδίδει ό χριστιανικός κόσμος στον Σταυρόν του Κυρίου. Γι' αυτό και έμεις ένώνουμε την φωνήν μας με τον ψαλμωδό λέγοντες: "Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα και την άγίαν σου Άνάσταση δοξάζομεν".

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΤΙΚΟΙ ΧΩΡΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ ΣΤΟΝ ΣΑΙΤΤΑ

Μέ τη συμμετοχή πλήθους κόσμου τελέσθηκαν την Τετάρτη 30 Ιουλίου 2003 τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου κατασκηνωτικοῦ χώρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ σπὴν περιοχή τοῦ Σαϊτῆ.

Μετά τόν ἁγιασμό, σέ ὁμιλία του ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ.κ. Ἱαθανάσιος ἀναφέρθηκε στό ἱστορικό τῆς Κατασκίνωσης καί ἐξέφρασε τή χαρά του γιατί ἡ Μητρόπολη Λεμεσοῦ, χάρι σπὴ δωρεά τῆς γῆς ἀπό τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομο καί τίς δωρεές εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἀπέκτησε τόν κατασκηνωτικό αὐτό χώρο γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας καί εἰδικότερα τῶν νέων. Εὐχαρίστησε ὅλους ὅσοι συνέβαλαν σπὴ δημιουργία τοῦ χώρου αὐτοῦ ἀλλά καί σπὴ λειτουργία τῆς Κατασκίνωσης καθώς καί τούς ἀρχηγούς, τοὺς ὁμαδάρχες καί τίς ὁμαδάρχισσες τῆς Κατασκίνωσης. Ὁ Ὑπουργός Ἐργασίας καί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κ. Ἰάκωβος Κεραυνός σπὴν χαιρετισμό του ἐξῆρε τό σημαντικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καί εἰδικά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ καί τόνιο πὴν ἰδιαίτερη προσφορά τῆς Ἐκκλησίας σπὴν ἀγωγή τῶν νέων. Ἀκολούθησε καλλιτεχνικό πρόγραμμα ἀπό τὰ παιδιά τῆς Κατασκίνωσης πού εἰτοίμασε ἡ Ἐλενο Μαργαρίτα Κωστή, διανοημένο μέ μουσική καί τραγούδια ὑπό τὴ διεύθυνση τῆς Δ. Σὺλβιας Μαθηκοῦ. Ἐπὴν τὸ ὅποιο τέλειωσε μέ παραδοσιακοὺς χοροὺς.

Ὁ νέος αὐτός κατασκηνωτικός κῶρος μέ τό ὄραιο καί σύγχρονο σχεδιασμό καί τίς ὑψηλές προδιαγραφές σπὴν ἀνέγερσή του, ὁ ὅποιος εἶναι δυναμικότητας 150 προσώπων περιλαμβάνει ἱερό ναό, δέκα δωμάτια, μεγάλη αἴθουσα συγκεντρώσεων, τρεῖς πεζαρία, κλειστὸς κῶρος παιγνιδιῶν καί ὅλους τοὺς ἀναγκαίους βοηθητικούς κῶρους.

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΗΜΑΣ

Οί Ὁρθόδοξοι Ἐνοριακοί Σύνδεσμοι Γυναικῶν στὸν Σαϊττά

Ὁ καινούργιος κατασκηνωτικός χώρος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας στὸ Σαϊττά πλημμύρισε τὸ Σάββατο 7 Ἰουνίου, ἀπὸ τὶς κυρίες καὶ δεσποινίδες τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνοριακῶν Συνδέσμων Γυναικῶν, οἱ ὁποῖες ἐξέδραμαν ἐκεῖ γιὰ λόγους ψυχαγωγίας ἀλλὰ καὶ γιὰ μιὰ πνευματικὴ συνάντηση ὄλων τῶν μελῶν τῶν Συνδέσμων, πού καθόλη τὴ διάρκεια τοῦ χρόνου προσφέρουν ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὸ Ἐνοριακὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Συμμετείχαν στὴ Θεία Λειτουργία, πού τέλεσε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας στὸν νεόδμητο ἱερό ναὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ πού κοσμεῖ τὸν κατασκηνωτικὸ χώρο, καὶ τὸ μεσημέρι ἔλαβαν μέρος σὲ κοινὸ γεῦμα.

Ἡ χαρὰ ἦταν φανερὴ στὰ πρόσωπα ὄλων πού ἔλαβαν μέρος στὴν ἐκδήλωση.

Δεῖπνο πρὸς τιμὴ τῶν Στελεχῶν τῆς Ποιμαντικῆς Διακονίας

Στὶς 12 Ἰουνίου ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας παρέθεσε σὲ μεγάλο ἐστιατόριο τῆς πόλης μας δεῖπνο πρὸς τιμὴν ὄλων τῶν πνευματικῶν ἐργατῶν πού προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὸ πολὺπλευρο ποιμαντικὸ ἔργο τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Ποιμαντικῆς Διακονίας κ. Σταύρος Ὀλόμπος εὐχαρίστησε ἀπὸ μέρους ὄλων τῶν Πανιερώτατο καὶ τῶν διαβεβαίωσε γιὰ τὸν ζήλο καὶ τὴν ἀφοσίωσή τους στὸ ἔργο τὸ ὁποῖο ἐπιτελοῦν ὑπὸ τὴν πατρική του καθοδήγηση. Μιλώντας ὁ Πανιερώτατος εὐχαρίστησε ὄλους τοὺς συνεργάτες του γιὰ τὴν πολὺτιμη προσφορά τους καὶ τὴ διακονία τους στὴν ἐκκλησία καὶ μίλησε γιὰ τὰ πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ προσόντα πού πρέπει νὰ διαθέτουν γιὰ νὰ ἀνταπεξέλθουν στὶς πολλὲς δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζουν σήμερα.

Πανηγύρι τῶν Κατχητικῶν Συνάξεων

Μεγάλη ἐπιτυχία σημείωσε τὸ Πανηγύρι τῆς Χαρᾶς τῶν Κατχητικῶν Συνάξεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ, πού πραγματοποιήθηκε πὴν Κυριακὴ 8 Ἰουνίου 2003 τὸ ἀπόγευμα στὸν Δημόσιο Κήπο τῆς πόλης μας στὴν παρουσία τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας κ.κ. Ἀθανασίου. Συμμετείχαν ἑκατοντάδες παιδιὰ τὰ ὁποῖα πέρασαν εὐχάριστες ὥρες μὲ τὰ διάφορα παιγνίδια. Τὰ περίπτερα πού λειτουργήσαν οἱ κυρίες τῶν Ἐνοριακῶν Συνδέσμων καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα στὸ ὁποῖο ἔλαβαν μέρος μὲ ὀλιγόλεπτη συμμετοχὴ οἱ περισσότερες Κατχητικὲς Συνάξεις ἔδωσαν ἓνα ξεχωριστὸ τόνο στὸ πανηγύρι. Σὲ ὅλα τὰ παιδιὰ προσφέρθηκε ἀναμνηστικὸ δῶρο.

Κατασκηνωτικά τριήμερα τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνοριακῶν Συνδέσμων Γυναικῶν καί τῆς Κοινότητας Νέων

Ἰδιαίτερη ἐπιτυχία σημείωσαν τὰ Κατασκηνωτικά τριήμερα στά ὁποῖα ἔλαβαν μέρος στελέχη τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνοριακῶν Συνδέσμων Γυναικῶν καί τῆς Κοινότητας Νέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ.

Τὰ τριήμερα πραγματοποιήθηκαν ἀπό τὴν 1-10η Αὐγούστου καί ἔλαβαν μέρος σέ κάθε ἓνα ἀπὸ αὐτὰ 150 περίπου πρόσωπα. Τὴν εὐθύνη γιὰ τὰ τριήμερα τῶν γυναικῶν εἶχαν, ἡ Θεολόγος κα Νίτσα Μουκταραῦδη καί οἱ Πρεσβυτέρες Κυριακὴ Μιχαηλίδου καί

ΚΑΛΩΣ ἩΡΤΕΤΕ ΔΕΣΠΟΤΑ

Καλῶς ἦρτετε Δέσποτα στὴν κατασκηνώσή μας.

Μεγάλη εἶναι ἡ χαρὰ μὰ τζ' ἡ συγκίνησή μας,

πού λουτουρκήσατε θαμαί ιζιαί κάμετε ἀγρυπνία, τζ' ἄξαρνα ἐβρεθήκαμε σέ μία μανδαιοῖα.

Πού τούνην κατασκηνώση πολλά θά ὠφεληθοῦμε

τζ' εὐχαριστοῦμε σας πολλά τζιαί σὰς εὐγνωμονοῦμε.

Χρόνια ἐπεριμένναμε ἓναν καλό Πατέρα.

Τζιαί προσευχόμασταν εἰς τόν Θεόν,

τζιαί νόκταν τζιαί ἡμέραν,

ὥσπου σὰς ἔστειλεν ἐσὰς ἓναν καλό Ποιμένα.

Δέσποτα τό καυχόμαστε πού εἴμασταν παιδικιά σας

τζ' ἡ Παναγία Δέσποινα νά 'ναι βοήθειά σας

Νά σὰς χαρίζει Γέροντα καλή μακροζωία

τά ἀγαθὰ τοῦ Ἀβραάμ, μὰ τζιαί καλήν υγείαν.

Ἄκου Χριστέ τῆ δέση, λυπήσου τζιαί σπλαχνίσου

τζιαί χάρισε στόν Γέροντα Μονή, καλήν, τοῦ Παραδείσου.

Λουκία Μιχαήλ

Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Γυναικῶν Ἁγίου Φανουρίου

Ἑλένη Παλλουριδίου καί γιὰ τὴν Κοινότητα Νέων ἡ Θεολόγος Θεοδοσία Κωνσταντινίδου.

Στὶς κυρίες πού ἔλαβαν μέρος στά κατασκηνωτικά τριήμερα τῶν Ἐνοριακῶν Συνδέσμων Γυναικῶν ἐδόθη ὡς εὐλογία ἀπὸ τὸν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας εἰδικὸ βιβλιαράκι πού ἐξεδόθη ἀπὸ τὴ Μητρόπολή μας μὲ τίτλο, "Ἁγιοὶ Ἄγγελοι πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν" καί περιέχει τὸ πνευματικὸ ὕλικό μὲ τὸ ὁποῖο ἀσκολήθησαν οἱ κυρίες, μὲ τὸν γενικὸ τίτλο "Οἱ Ἄγγελοι σὺ λαιρεία".

Ὁμιλίες καί παραστάσεις τοῦ Πανιερωτάτου σέ Φιλανθρωπικές καί ἄλλες ἐκδηλώσεις

Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κατὰ τοὺς μῆνες Ἰουνίου, Ἰουλίου καί Αὐγούστου προσκλήθηκε καί μίλησε σέ φιλανθρωπικές καί ἄλλες ἐκδηλώσεις διαφόρων ἐνοριῶν, κοινοτήτων, σωματείων καί ὀργανώσεων ὅπως στὴν τελετὴ λήξης τῶν κατηχητικῶν συνάξεων τοῦ Ἁγίου Νικολάου, σέ ἐκδήλωση τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέα Μ. Γειτονιάς, σὴν φιλανθρωπικὴ ἐκδήλωση τῆς Φιλοπτώκου Ἀδελφότητας Λεμεσοῦ, στά ἐγκαίνια ἔκθεσης Ἀγιογραφίας, σὴν τελετὴ λήξης τῶν μαθημάτων τῆς σχολῆς Ἀγιογραφίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ, σέ ἐκδήλωση ἀδελφοποίησης σὴν κοινότητα Παρεκκλησιάς, σὴν τελετὴ κατὰ τὴν ὁποῖα τιμήθηκε ὁ Δρ. Μάριος Τριτοφτίδης, ἐπὶ σειρά ἐτῶν πρόεδρος τοῦ Γ.Σ.Ο., σὴν κοινότητα Ἐπιταγῶνας ὅπου τίμησε τὸν π. Ἰωάννη Ὀνουφρίου γιὰ τὰ πενήντα χρόνια εὐδοκίμου ὑπηρεσίας σὴν Ἐκκλησία, στά ἐγκαίνια τοῦ ἀθλητικοῦ κέντρου Ἁγροῦ, σὴν συνεστίασεις τῶν ἐνοριῶν Προφήτη Ἡλία Ποταμοῦ Γερμασόγειας, Ἁγ. Ἀνδρέα καί Ὁσίας Φατεινῆς Συνοικισμοῦ Κολοσσίου κλπ.

Συνέδριο με θέμα "Η σεξουαλική έκμετάλλευση αλλοδαπών γυναικών στην Ευρώπη και στην Κύπρο"

Τό συνέδριο αυτό οργανώθηκε από τή Ρωσική ένορία τής Ίερῶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ, μέ τήν εὐλογία καί συμπρά-
σταση τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας, τό Σάββατο 14
Ίουνίου στήν αἴθουσα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Βαρβάρας Ζα-
κακίου. Γιά τό πολύ ἐνδιαφέρον καί ἐπίκαιρο αὐτό θέμα μίλη-
σαν ἡ κα Μπόνυ Μίλλερ Ψυχολόγος, σύζυγος τοῦ ἀμερικανοῦ
Πρεσβευτῆ στήν Ἑλλάδα, ἡ κα Βαλεντίνα Σεούτσα τῆς
ὀργανώσεως "Λά Σιράτα" πού ἐξειδικεύεται στήν προσφορά
βοήθειας στίς γυναῖκες αὐτές καί ὁ Πρωτ. Σάββας Μιχαηλίδης
ἱερέας τῆς ρωσικῆς ἐνορίας τῆς πόλεώς μας. Τό συνέδριο τοῦ
ὀποίου τίς ἐργασίες ἀνοίξε ὁ Πανιερωτάτος Μητροπολίτης μας
καί συμμετείχαν βουλευτές, ἐκπρόσωποι ὀργανώσεων καί
ἀρκετός κόσμος, προκάλεσε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καί
ἐποικοδομητική συζήτηση μεταξύ τῶν συνέδρων.

Ἐγκαίνια καί θεμελιώσεις ἱερῶν ναῶν

Συνεκίζοντας τήν προσπάθεια γιά ἀνέγερση νέων ἱερῶν
ναῶν, ὁ Πανιερωτάτος Μητροπολίτης μας τέλεσε τά ἐγκαίνια
τοῦ παρεκκλήσιου τῆς Παναγίας Παραμυθίας στό στρατόπεδο
κοντά στήν Τριμίκλινη, καί τοῦ Ἁγίου Σίλα στό χωριό Ἁγιος
Μάμας. Τέλεσε τά θυρανοίξια τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίας Βαρβά-
ρας κοντά στό στρατόπεδο Πυροβολικοῦ στό Πολεμίδια καί
θεμελίωσε τόν ἱερό ναό Ἁγ. Ἀνδρέου καί Ὁσίας Φωτεινῆς
στό συνοικισμό Κολλασίου καί τόν ἱερό ναό Ἁγ. Λουκά στό
συνοικισμό Ἁγ. Ἀθανασίου.

Ἐγκαίνια τοῦ Παρεκκλησίου τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου Λεμεσοῦ

Στίς 11 Ἰουλίου τελέσθηκαν ἀπό τόν Πανιερωτάτο Μητρο-
πολίτη μας τά ἐγκαίνια τοῦ νεόδμητου ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίας
Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου στό νέο Νοσοκομεῖο Λεμεσοῦ,
καρποφοροῦντος τοῦ εὐσεβοῦς ζεύγους Ἀνδρέα καί Ἀθηνᾶς
Βαρνάβα, πολύτιμων συνεργατῶν τοῦ Πνευματικοῦ ἔργου τῆς
Ίερῶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ.

Συμμετοχή τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας σέ Ἀρχιερατικά Συλλείτουργα

Ὁ Πανιερωτάτος Μητροπολίτης μας συλλειτούργησε μέ
τούς ἄλλους Ἀρχιερεῖς στά Ἀρχιερατικά Συλλείτουργα, πού
ἔγιναν στίς 11 Ἰουνίου στόν ἱερό ναό Ἁγ. Βαρνάβα στή
Λευκωσία μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἰδρυτοῦ καί Προ-
στάτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου Ἁγ. Βαρνάβα, στίς 29
Ἰουνίου στόν ἱερό ναό Ἁγ. Παύλου καί Βαρνάβα στήν Πάφο
μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Ἁγ. Πέτρου καί Παύ-
λου καί στίς 3 Αὐγούστου στήν Ἱερά Μονή Κύκκου μέ τήν
εὐκαιρία τοῦ ἐπίσιου μνημοσύνου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπι-
σκόπου Μακαρίου.

Κατασκηνώσεις Κατηχητικῶν Συνάξεων φετινῆς χρονιάς

Ἐκατοντάδες παιδιά τῶν κατηχητικῶν συνάξεων τῆς Ίε-
ρῶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ συμμετείχαν φέτος στίς ἕξι κα-
τασκηνωτικές περιόδους, πού λειτούργησαν στόν νέο κατα-
σκηνωτικό χώρο ἀπό τίς 25 Ἰουνίου μέχρι τίς 27 Αὐγούστου.
Στίς κατασκηνώσεις ἀρρένων μέ τήν ὀνομασία "Μεταμόρ-
φωση" ἀρχηγοί ἦταν ὁ Πρωτ. Νικόλαος Λεμπουρίδης καί ὁ
θεολόγος κ. Χαράλαμπος Παπαστεφάνου. Στίς κατασκηνώ-
σεις θηλέων μέ τήν ὀνομασία "Ἀγγελική Πολιτεία" ἀρχηγός
ἦταν ἡ φιλόλογος δ. Μαργαρίτα Κωστή.

Τό πρόγραμμα τῆς κατασκίνωσης μέ τίς λατρευτικές καί
πνευματικές εὐκαιρίες, τίς δημιουργικές ἐργασίες, τήν ψυχα-
γωγία, τά παιγνίδια καί τήν ἀτμόσφαιρα τῆς ἀγάπης καί τῆς
χαρῆς πού ἐπικρατοῦσε μέ τή βοήθεια τῶν ἀρχηγῶν, τῶν
ὀμαδαρχῶν καί ὀμαδαρχισσῶν συντέλεσαν ὥστε ἡ κατα-
σκίνωση νά ἀποτελεῖ γιά κάθε παιδί μιά ἐξαιρετική πνευμα-
τική ἐμπειρία πού σίγουρα θά συντελέσει στήν "ἐν παιδείᾳ
καί νοουθεσίᾳ Κυρίου" διαπαιδαγῶγησίν του καί στή διαμόρ-
φωση τοῦ χαρακτῆρα καί τῆς προσωπικότητός του. Ἡ τακτι-
κή παρουσία τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας σέ ὄλες
τίς κατασκηνωτικές περιόδους, οἱ ὀμιλίες του καί ἡ ἐξομολό-
γηση τῶν παιδιῶν ἀπό αὐτόν ἦταν γιά τά παιδιά ἕνα ξεχω-
ριστό πνευματικό γεγονός πού συντέλεσε στήν ἀκόμα με-
γαλύτερη ἀφέλειά τους ἀπό τή συμμετοχή τους στήν κατα-
σκίνωση.

Φιλοξενία επισκεπτών από τήν Κρήτη

Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας παρέθεσε στις 10 Ιουλίου γεύμα σέ μεγάλη ομάδα επισκεπτών από τήν Μητρόπολη Κισσάμου καί Σελίνου αποτελουμένη από Ίερείς, Μοναχούς, Έκπαιδευτικούς καί άλλους, μέ επικεφαλής τόν Πρωτοσύγκελλο τής Μητροπόλεως Άρχιμ. π. Άμφιλόχιο. Ο Πανιερώτατος εξέφρασε σ' αυτούς τή χαρά του γιά τήν παρουσία τους στήν Κύπρο καί ιδιαίτερα στή Μητρόπολή μας καί ο π. Άμφιλόχιος ειχαρίστησε εκφράζοντας τήν ικανοποίηση όλων γιά τή φιλοξενία καί γιά τή μεγάλη ευκαιρία πού είχαν νά συναντηθούν μέ τόν Πανιερώτατο.

Έκδοση βιβλίου γιά τόν Άγιο Τύκωνα

Μιά από τίς μεγαλύτερες χαρές καί εulογίες πού μās επεφύλαξε ο πανάγαθος Θεός στήν Ίερά Μητρόπολη Λεμεσοῦ εἶναι καί ἡ ἔκδοση τοῦ βίου τοῦ ἁγιοτάτου πατρός ἡμῶν Τύκωνος ἐπισκόπου Ἀμειθούντος τῆς Κύπρου, "συγγραφείς παρά τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας".

Ἡ ὄλη προσπάθεια γιά τήν εἰτοιμασία τῆς ἔκδοσης τοῦ βίου, ἡ τακτοποίηση σχετικά μέ τή σελιδοποίηση, τό ἐξώφυλλο, οἱ εἰκόνες μέ τίς λεζάντες, τά σχόλια καί τό γράψιμο στόν ἠλεκτρονικό ὑπολογιστή ἔγινον ἀπό τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἱεράς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας μέ τήν εὐλογία τοῦ ἁγίου Καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Ἐλισσαίου.

Ἡ εἰσαγωγή καί ὁ κόπος τῆς μεταφράσεως τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ ἀρχαίου κειμένου εἶναι τοῦ γνωστοῦ ἐκλεκτοῦ φιλολόγου κ. Λεωνίδα Χαριστιδῆ, σέ συνεργασία μέ τοὺς ἀδελφούς τῆς πύο πάνω Μονῆς.

Μέ τήν ἔκδοση αὐτή ἡ Μητρόπολή μας ἀποδίδει ἐλάχιστο φόρο τιμῆς καί σεβασμοῦ στή μνήμη τοῦ Ἁγίου πού θεμελίωσε τόν χριστιανισμό στή Μητρόπολή μας, ἀφοῦ ὅπως γράφει ὁ βιογράφος του παρέλαβε τήν ποιμνη του στήν ἀρχαία Ἀμαθοῦντα κατά τό πλεῖστον εἰδωλολατρική καί τήν κατέλιπε σχεδόν ἐξ ὀλοκλήρου χριστιανική.

Συνάντηση τοῦ Μητροπολίτη μέ τοὺς Χριστιανούς Ὁρθόδοξους Πέρσες

Μέσα στή πλαίτια τοῦ ποιμαντικοῦ ἐνδιαφέροντός του ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας συναντήθηκε τήν 1η Ἰουλίου μέ τοὺς Πέρσες οἱ ὁποῖοι τά τελευταῖα χρόνια κατηκίθησαν ἀπό ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως μας, δέχθησαν τό Ἅγιο Βάπτισμα καί ἔγιναν μέλη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Κατά τή συνάντηση αὐτή ὁ Πανιερώτατος συζήτησε μαζί τους τά θέματα τῆς πνευματικῆς καθοδήγησής τους καί τά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν κατά τή διάρκεια τῆς παραμονῆς τους στήν πόλη μας.

Μνημόσυνα πεσόντων κατά τό Πραξικόπημα καί Τουρκική Εἰσβολή

Τήν Κυριακή 13 Ἰουλίου τελέστηκε στόν Μητροπολιτικό ναό Παναγίας Παντανάσσης (Καθολικῆς) προΐσταμένου τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσοῦ τό μνημόσυνο τῶν πεσόντων κατά τό προδοτικό πραξικόπημα τῆς 15ης Ἰουλίου 1974. Στό μνημόσυνο παρέστη καί μίλησε ὁ Ὑπουργός Ἐσωτερικῶν κ. Ἀνδρέας Χρίστου. Τήν Κυριακή 20 Ἰουλίου στόν ἴδιο ἱερό ναό προΐσταμένου τοῦ Ἀρχιμανδρίτη π. Ἰσαάκ τελέστηκε τό μνημόσυνο τῶν πεσόντων κατά τήν τουρκική εἰσβολή. Στό μνημόσυνο παρέστη καί μίλησε ὁ Ὑπουργός Ἐργασίας καί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κ. Ἰάκωβος Κεραυνός.

Ἀπό τίς Ἐνορίες μας

Μεταφορά τῶν λειψάνων τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα στόν ὁμώνυμο ναό τῆς πόλης μας

Ἰδιαίτερη εὐλογία ἦταν γιά τοὺς πιστοὺς τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγ. Βαρνάβα ἀλλά καί γιά ὀλόκληρη τήν πόλη μας ἡ μεταφορά τερακίου τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἁγ. Βαρνάβα στόν ὁμώνυμο ἱερό ναό στίς 7 Ἰουλίου. Μετά τή δέσησιν ἀπό τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας πού ἔγινε μέ τήν εὐκαιρία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γεγονότος, ὁ ἱερομόναχος Τύκων, ὡς ὑπεύθυνος τῶν Κατηκητικῶν Συνάξεων, ἐκ μέρους τῆς ἐνορίας τίμησε μέ εἰδική ἀναμνηστική πλακέτα τήν κυρία Ἀθηνῶ Βαρνάβα, ἡ ὁποία ἐπί σειρά ἐτῶν προσέφερε καί ἐξακολουθεῖ νά προσφέρει πολὺτιμες ὑπηρεσίες στό ποιμαντικό ἔργο τῆς ἐνορίας καί ιδιαίτερα στόν Ὁρθόδοξο Ἐνοριακό Σύνδεσμο Γυναικῶν.

Στόν Πανηγυρικό ἑσπερινό προεξήρχε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κυρηνείας κ.κ. Παῦλος, ὁ ὁποῖος καί ἀπύθυνε τόν πατρικό του λόγο καί ἐλάμπρυνε μέ τήν παρουσία του τοὺς ἑορτασμούς τῆς ἐνορίας.

Κατηκητικές Συνάξεις Ἁγ. Ἀνδρέα Μ. Γειτονιάς

Μέ μεγάλη ἐπιτυχία διοργανώθηκε καί φέτος ἀπό τίς κατηκητικές συνάξεις τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγ. Ἀνδρέα Μ. Γειτονιάς, μέ ὑπεύθυνο τόν Πρωτ. Μιχαῖλ Μιχαῖλ, ὁ "θαλασσινός περίπατος" στή Λεμεσό. Μαζί τους ἦταν καί τά παιδιὰ τῆς Παιδικῆς Στέγης Λεμεσοῦ. Οἱ προσπάθειες αὐτές εἶναι ἀξέπαινες καί παράδειγμα πρὸς μίμηση.

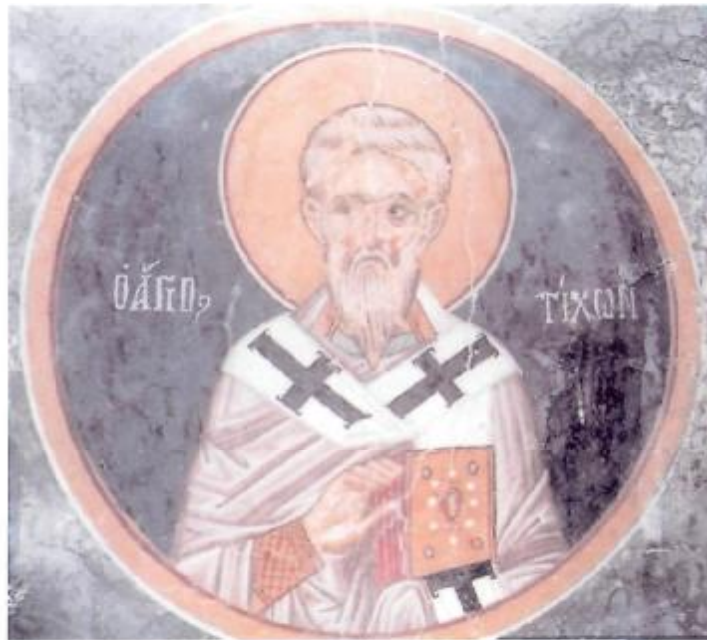
Κυκλοφόρησε στή σειρά τῶν ἐκδόσεων
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ
τό νέο βιβλίο

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν

ΤΥΧΩΝΟΣ

Ἐπισκόπου Ἀμμοῦντος τῆς Κύπρου, τοῦ θαυματουργοῦ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ
ΛΕΜΕΣΟΣ 2003